

Ч.1 (327)

СІЧЕНЬ – 2011

РІК LVIV

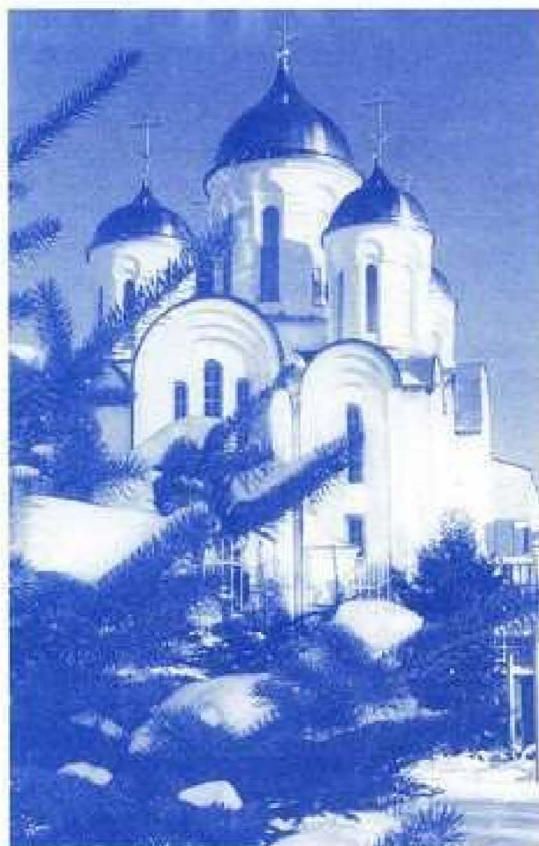
January, 2011

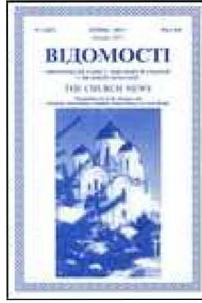
ВІДОМОСТІ

МИТРОПОЛІЇ УАПЦ У ДІАСПОРІ Й ЄПАРХІЇ
У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ

THE CHURCH NEWS

Metropolitan See in the Diaspora and
Ukrainian Autocephalous Orthodox Church Diocese in Great Britain

« ВІДОМОСТІ »

ЖУРНАЛ МИТРОПОЛІЇ УАПЦ У ДІЯСПОРІ Й ЄПАРХІЇ У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ

Редакція залишає за собою право скорочувати, та редагувати надіслані матеріяли. За достовірність відомостей відповідальність несе автор. Редакційна колегія не завжди поділяє позицію авторів публікацій. Матеріяли, надіслані до друку, не повертаються.

Адреса редакції й адміністрації журналу:
« ВІДОМОСТІ » The Church News – Editor,
Very Reverend Bohdan Matwijczuk
1a Newton Avenue, Acton, London W3 8AJ

Річна передплата - Ф20.00
Annual Subscription - £20.00

**Published by the Metropolitan See in the Diaspora -
Diocese of the Ukrainian Autocephalous Orthodox Church
in Great Britain**

**Printed in Great Britain by the Ukrainian Information Service,
200 Liverpool Road, London N1 1LF**

ЗМІСТ

Різдвяне послання Постійної Конференції Єпископів поза межами України . 1	
Christmas message from the Permanent Conference of Ukrainian Orthodox Bishops beyond the Borders of Ukraine.....	4
Різдвяне послання Владики Іоана, Архиспископ.....	6
Різдвяне звернення Консисторії УАПЦ у Великій Британії, прот. Богдан Матвійчук	8
The Nativity of Christ	10
<i>Тарас Дмитрик</i>	До 20-ліття встановлення Патріяршества в УАПЦ (Дорога додому)
	17
<i>протопресвітер Степан Ярмусь</i>	Біографія Патріярха Мстислава.....
	21
<i>д-р Юрій Покальчук</i>	Папа сказав тоді: "Дякую тобі, Україно.....
<i>митр. прот. Дмитро Недільчак</i>	22
<i>Ліда Яцюх</i>	З приводу 60-ліття Волинських організацій.....
	24
	Осмилення материнського світла
	28
	Сльози покаяння
	34
	Хата моєї тітки
	36
*** УАПЦ у ДІЯСПОРІ ***	
Діяльність Консисторії і УАПЦ у Великій Британії	38
X Собор Митрополії УАПЦ у Діяспорі	44
Ювілеї	
Храмове Свято Успіння Пресвятої Богородиці, Манчестер	57
Храмове Свято Різдва Св. Івана Хрестителя, Ноттінггам	59
Вінчання	60
Охрещення	61
Дитяча сторінка	66
Посмертні згадки	
Бл. пам. Віра Смерека.....	67
Бл. пам. Надія Ластовецька	68
Бл. пам. Пилип Гришук.....	70
Відійшли у вічність	72
Збірки, пожертви, дотації	76
Привітання Консисторії	78
Інтронізація Митрополита Юрія	79
Колядка	Тиха ніч

ВІДОМОСТІ

МИТРОПОЛІЇ УАПЦ У ДІЯСПОРІ Й ЄПАРХІЇ
У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ

THE CHURCH NEWS

ч.1 (327)

СІЧЕНЬ - 2011

Рік LVIV

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ ПОСТІЙНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ЄПІСКОПІВ ПОЗА МЕЖАМИ УКРАЇНИ

*Всечесному Духовенству і Всім Вірним дітям по вірі у Діяспорі
і в Україні!*

*“Різдво Твоє, Христе Боже, наш звістило світові світло розуму,
в нім бо ті, що зіркам служили,
зірки навчилися поклонятися
Тобі Сонцю правди, і визнавати Тебе,
що Ти є Схід з висоти. Господи, слава Тобі.”*

(тропар Різдва Христового).

Улюблені у Господі священнослужителі!

Боголюбиві брати і сестри!

В цю святу ніч Христового Різдва прийміть наше сердечне привітання з цим великим і радісним Святом Народженням Господа нашого Ісуса Христа. Дякуємо Господу Богу, що Він дав нам можливість увійти з вами в святочне єднання і побажати вам, щоб святочна благодать торкнулася сердець ваших силою віри, надії і любові на перемогу добра над злом.

По волі Божій ми знову сподобилися зустріти цей урочистий день, коли Небо і земля разом прославляють народженого в бідному Вифлеємському вертепі Богомладенця Христа. Про це велике дійство сповістив Ангел: *“Я сповіщаю вам велику радість, яка буде всім людям: бо нині народився вам в місті Давидовім Спаситель, Котрий є Христос Господь”* (Ів. 11,4-5).

Це Божественне Світло прийшло до нас понад дві тисячі років тому. Христос прийшов до грішного люду, котрий до нині лежить в темряві гріха і Боговідступництва: *“Прийшов до своїх, а свої Його не прийняли, - описує св.Апостол Іван Богослов - а тим, що прийняли Його, віруючим в ім'я Його, дав владу називатись дітьми Божими”*. (Івана 1,11-12)

Тайну Вифлеємського Боговоплочення ніколи не зрозуміє людський розум. Ця тайна вимагає твердої віри і смиренної любови, започаткованих не на користлюбивих розрахунках, а на живому відгуку людського серця на Євангельську вістку про Спасителя.

Дійсно, як можна зрозуміти розумом, що Творець цього світу, видимого і не видимого, Сам приходить на землю в людському тілі? Як зрозуміти, що Той, Хто обіймає всю Вселенну і слова Котрого не може вмістити цілий світ - оселяється в маленьких яслах - убогому Вифлеємському вертепі і народжується від земної Діви?

Направду, як говорить святий Григорій Богослов, тайну Різдва Христового неможливо обійняти розумом, тому, що вона вища від законів природи. Але те, що неможливе розуму - можливе серцю; і те в що не змогли спочатку повірити мудреці, в простоті відкрилося неписьменним пастухам. Бог воплотився на землі для того, щоб ми обожнювались з Ним через Його благодать. Ця дорога єднання людини з Богом починається з смиренного прийняття радісної новини про Народження Христа, з покаяння за всі свої гріхи прожитого нами життя і з твердою рішучістю почати нове життя зберігаючи і виконуючи всі заповіді Божі.

Для цього, дорогі браття і сестри, наш малий труд, який ми приносимо Богу на протязі свого земного життя, не можна порівняти з тим багатством радості, світла і тепла, яке дає Господь Своїм послідовникам тут на землі і стократно воздасть у Своему Небесному Царстві.

Возлюблені в Господі!

Різдво Христове співпадає з початком Нового Року і тому вступаючи в Нове літо Благості Господньої, постараймося підвести всі необхідні підсумки минулого 2010 року. Нехай кожний з нас признає свої минулорічні помилки і гріхи, виправить їх, покається і твердо обіцяє їх більше не повторяти.

Підходячи сьогодні до ясел Богомладенця Христа залишімо біля Його ніг всі свої турботи і неправди і почнімо нове життя, таке - ради котрого народився Ісус.

Джерелом нашої духовної радості і запорукою нашого вічного життя є віра в народження Господа нашого Ісуса Христа. Віра якою жили і втішалися наші батьки, діди і прадіди. Віра давала їм, дає нам і буде давати нашому і майбутньому поколінню, радість в житті, радість в покаянні, радість в молитві і радість в добрих ділах.

Зустрічаючи і святкуючи свято Різдва Христового і вступаючи в Новий Рік Благості Божої сердечно вітаємо всечеснійших отців духовних і нашу українську діаспору по всьому світу. Щедре благословіння Боже нехай спочиває над усіма нами, нехай успішною і багатоплідною буде праця наша для щастя й добра нашого народу. Нехай наступаючий Новий Рік буде для всіх нас *“літом Господнього змилування”*, літом доброго здоров'я, духовної радості, родинного щастя і Богом благословенної доброї волі і долі для нашого Українського народу і Церкви в Україні і в Діаспорі.

Єдняйтеся між собою і Бог миру і любові буде між вами.

Христос Рождається! Славимо Його!

Різдво Христове 2010/2011

З архипастирським благословенням

+ КОНСТАНТИН

Митрополит Української Православної Церкви в США і Діаспорі;

+ ЮРІЙ

Митрополит Української Православної Церкви в Канаді

+ ІВАН

Митрополит - Емерит Української Православної Церкви в Канаді

+ АНТОНІЙ

Архієпископ Української Православної Церкви в США

+ ІОАН

Архієпископ Української Православної Церкви в Діаспорі

+ ЄРЕМІЯ

Архієпископ Південно-Американської Єпархії

Української Православної Церкви в США

+ ІЛАРІОН

Єпископ Української Православної Церкви в Канаді

+ АНДРІЙ

Єпископ Української Православної Церкви в Канаді

+ ДАНИІЛ

Єпископ Української Православної Церкви в США

PERMANENT CONFERENCE OF UKRAINIAN ORTHODOX BISHOPS BEYOND THE BORDERS OF UKRAINE

To The Reverend Clergy and all Faithful Children in the Diaspora and Ukraine!

*Thy Nativity, O Christ our God,
has shone upon the world with the light of knowledge:
for thereby they who adored the stars
through a star were taught to worship Thee,
the Sun of Righteousness,
and to know Thee the Dayspring from on high,
O Lord, glory to Thee. (tropar of the feast)*

Beloved in the Lord Brother Clergy!

God-beloved Brothers and Sisters!

Christ is Born!

During this holy night of the Nativity of Christ accept our heartfelt greetings on the great occasion of the joyful Feast of the Birth of our Lord Jesus Christ. We thank our Lord God that He has given us the opportunity to enter with you into festive unity and to wish that the festive grace would touch your hearts with the power of faith, hope and love for the victory of good over evil.

In accordance with God's will we again have been found worthy to greet this solemn day, when Heaven and earth together praise the God-infant Christ, born in a meagre stable in Bethlehem. An angel announced this great event: *"I bring you good tidings of great joy, which will be to all people: for there is born to you this day in the city of David a Saviour, Who is Christ the Lord"* (Lk. 2:10-11).

This Divine Light came to us more than two thousand years ago. Christ came to sinful people, who to this day abide in the darkness of sin and apostasy. *"He came to His own, and His own did not receive Him"*, writes the Holy Apostle John the Theologian, *"But as many as received Him, to them He gave the right to become children of God"* (John 1:11-12).

The human mind will never understand the Mystery of the Incarnation in Bethlehem. This mystery demands a firm faith and humble love, founded not upon greedy motivations, but upon a living response of the human heart to the Evangelical news of the Saviour.

Truly, how can the mind understand that the Creator of this world, both visible and invisible, appears Himself on earth in human flesh? How can we understand that He Who circumscribes the entire universe and

Whose word cannot be contained by the whole world dwells in a small manger, in a poor stable in Bethlehem, and is born of an earthly virgin?

Undoubtedly, as the Holy Hierarch Gregory the Theologian says, the mystery of the Nativity of Christ cannot be comprehended by the mind, because it is above the laws of nature. But that which is impossible for the mind is possible for the heart; and that which the wise men could not initially believe was revealed in simplicity to the illiterate shepherds.

God became incarnate on earth so that we would be deified with Him by His grace. This path to the unity of man with God begins with the humble acceptance of the joyful news of the Birth of Christ, with repentance for all the sins of our life, and a firm resolve to begin a new life keeping and fulfilling all of God's commandments.

For this, dear brothers and sisters, we require not a small amount of labour, which we offer to God during our earthly life, and which cannot be compared to that wealth of joy, light and warmth which the Lord gives to His followers here on earth and a hundredfold in His Heavenly Kingdom.

Dearly beloved in the Lord!

The Nativity of Christ coincides with the beginning of a New Year, and so, entering this new Year of the Lord let us try to draw all needful conclusions from this past year of 2010. May everyone of us admit our past mistakes and sins, correct them, repent, and firmly promise to never repeat them. Approaching the manger of the God-infant Christ today, let us abandon by His feet all of our troubles and unrighteousness and begin a new life - that life for the sake of which Jesus was born.

The source of our spiritual joy and the earnest of our eternal life is faith in the birth of our Lord Jesus Christ, the faith which lived in and comforted our parents, grandparents and great-grandparents, the faith which gave them, gives us, and will give our descendants joy in life, joy in repentance, joy in prayer and joy in good deeds.

Meeting and celebrating the feast of the Nativity of Christ and entering a New Year of the Love of God, we extend heartfelt greetings to the reverend spiritual fathers and the members of our Ukrainian diaspora throughout the world. May God's generous blessing rest upon all of us, may our work for the good and happiness of our people be successful and fruitful. May the coming New Year be a "*year of the Lord's mercy*" for all of us, a year of good health, spiritual joy, familial happiness, and Divinely blessed goodwill and good fortune for our Ukrainian people and Church in Ukraine and in the Diaspora.

Be in harmony with one another and the God of peace and love will be among you. **Christ is Born! Glorify Him!**

The Nativity of Christ 2010/2011

УКРАЇНЬСЬКА АВТОКЕФАЛЬНА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В ДІЯСПОРІ

UKRAINIAN AUTOCEPHALOUS ORTHODOX CHURCH IN THE DIASPORA

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ

Владика Іоана, Архієпископа Лондонського,
Західноєвропейського і Австралійського-Новозеляндського
УАПЦеркви у діяспорі

Христос Народився! Славмо Його!

Всечесні Отці, Дорогі у Христі Брати і Сестри!

І знову святкуємо Різдво Христове, подію глибокої таємниці Божого втілення; подію, що з'єднує проминаюче земне буття з вічним, людське з Божим.

Різдво - це свято радості великої, свято миру, доброї волі, це велика таємниця благочестя – *“Бог явився в тілі, оправданий Духом і проповіданий між народами”*. Різдво благовістить нам, що в Ісусі Христі Сам Бог прийшов до нас, щоб об'явити для людства волю, спокій і новий день слави та перемоги. Різдво несе із собою спасіння родові людському і тріумф справедливості над неправдою.

Тому в цей День нехай радіють не тільки небеса, але й ми, сини землі, діти України самостійної, незалежної вільної держави, радіймо радістю невимовною і викликуймо: *“Благословенний, Хто йде у Ім'я Господнє!”*. Бо тільки тоді, коли ми збагнемо велич Різдва, над нами засяє світло розуму й ми почнемо розуміти, чому ясла вифлеємські притягли великі розуми, мудреців зі Сходу, а народжений у них, Своєю величчю полонить серця роду людського на протязі тисячоліть і буде незбагненим чаром своєї Божественної краси та вищої мудрості, захоплювати розумну людину не тільки до *“кінця віку”*, але - всю вічність.

Але радість ця не приходить до холодного серця людини, хоч і християнина. Не буде її там, де Різдво святкують тільки через традицію, занедбаючи основний глибокий зміст свята. Не буде її там, де на Різдво чекають і його проводять тільки, як день відпочинку. Не буде справжньої Різдвяної радості там, де немає Христа. А в сьогоднішньому світі багато хто святкує день Народження Христового, не маючи Самого Христа ані в серці, ані в помислах своїх.

Тому в день сьогоднішнього великого свята не залишаймося буденними, холодними й байдужими; не залишаймося у вирі життєвих повсякденних піклувань.

У цей день, разом з пастухами на полях Вифлеємських, вслухаймося в євангельський гімн прославлення Народженого на землі Христа - Богочоловіка. Разом з ними поспішаймо до убогого вертепу, щоб чистим серцем припасти до ясел, де лежить Божественне Немовлятко. Разом з волхвами принесімо Йому скарби своєї душі і, роздумуючи одухотвореним розумом над невимовною тайною Боговтілення, співаймо з мільйонами наших братів і сестер, розкиданих по всьому світі: *“Різдво Твоє Христе Боже наш увесь світ осяяло світлом розуму, бо на ньому ті, що звіздам кланялися, звіздою навчилися Тобі, Сонцю правди поклонятися і визнавати, що Ти є схід з неба, Господи, слава Тобі.”*

Так, чудо Різдва перевищує і небо, і землю, і людське розуміння... Різдво - це велика тайна незалежна, нехай різдвяні Колядки перетворяться в радісну пісню нашої душі на честь і славу Цареві над царями і Господові над панамі (Об. 19; 16), і як антифонний гімн хвали, нехай наповнить і наші серця славою Тому, Хто все та в усьому! Радіймо, бо з нами Бог і ми переможемо світ!

Із цим духом радості, бажаю Вам благословенних свят Різдва Христового та Богом благословенного Нового 2011 Року Божого!

+ Іоан, Архієпископ УАПЦеркви у Діяспорі

Дано в м. Генк - Бельгія 7 січня 2011 року Божого.

УКРАЇНСЬКА АВТОКЕФАЛЬНА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА ЄПАРХІЯЛЬНА КОНСИСТОРІЯ У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ

РІЗДВЯНЕ ЗВЕРНЕННЯ

ДО ДУХОВЕНСТВА І ВІРНИХ УАПЦ У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ

Всечесні Отці, Дорогі брати і сестри у Христі!

Христос Раждається! Славимо Його!

"Рождество Твоє, Христе, Боже наш, возія мірови світ разума "
(тропар свята Різдва Христового)

З Різдвом Христовим з'явилося Світло Правдиве, Котре просвічує кожну людину, яка приходить у світ (Ів. 1,9). На землю зійшов у тілі Син Божий, і хто піде за Ним, *" той не буде ходити в темряві, а матиме Світло Життя "* (Ів.8,12;пор.12, 46).

"Бог є Світло" (1Ів.1,5). І ми сприймаємо це Божественне Світло через віру в Єдинородного Сина Божого, Котрий є *"Сяйво Слави Отця"* (Євр.1,3). Віруючі в Господа Ісуса Христа покликані ходити у світлі. *"Якщо ж ходимо у світлі, - говорить апостол любові святий Іоан Богослов, - подібно, як Він у світлі, то маємо єднання один з одним "* (1Ів.1,7). Правдиве християнське єднання один з одним є єднання у Світлі, єднання в Правді, любові й мирі.

Служіння християнське - це наше правдиве поклоніння Богові, поклоніння в праведності й святості, а також щире, справедливе й чесне наше служіння людині. *"Говоріть правду кожний ближньому своєму, умовляє нас апостол Павло - будьмо один до одного добрі"* (Єф,4,25,32). Щирість, чесність, правда - підстава взаємної довіри - на них будується міцність усякого союзу, стоїть благоденство наше в родині, в суспільстві і в державі.

Апостол Іоан Богослов, сповістивши про те, що *"Бог є Світло"*, проголосив також, що *" Бог є Любов, і той, хто перебуває в любові, перебуває в Бозі "* (1Ів.4,16), Яке глибоке це взаємне співвідношення між світлом і любов'ю! *"Хто любить брата свого, той перебуває у світлі"*, - говорить апостол (1Ів.2.10). Лише ті християни пізнають тайну Боговтілення, тайну нашого спасіння, через пришествя у світ Господа Ісуса Христа, хто має спілкування в любові Христовій, хто простує до світла Христового.

Християнське спілкування одного з одним - це і єднання миру в душі Христовому. Понад дві тисячі років тому у святі дні Різдва ангели сповістили славу - в вишніх Богові, на землі - мир, в людях - благовоління (Лк 2,14).

Через апостольську проповідь світло Різдва Христового осяяло нашу Землю, в якій просіяла велика безліч подвижників благочестя. В різні періоди історії вони просвічували країну нашу і до нині осявають усіх нас світлом Христової істини. їхніми святими повчаннями ми повчаємось і тепер.

“ Щоб побачити й прийняти в серце Світло Христове-говорить преподобний Серафим Саровський, один із великого сонму святих, - треба очистити душу покаянням і добрими ділами, та з вірою в Христа шукати вищого просвічення ”.

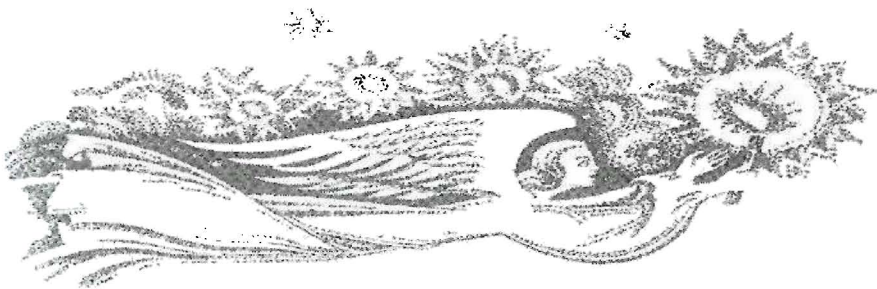
А святитель Тихон Задонський так свідчить про світло душевне: *“ Це - Богі пізнання Боже, віра, страх Божий, чеснота, смирення, любов до Бога і ближніх, надія на Бога, нелицемірна молитва, незлобність, піст і помірність, збереження чистоти, милосердя до ближніх, пам'ять смерті, Суду Христового, правдиве покання... ”*

З милості Божої ми вступаємо в 2011 рік. Вірю, що ви готові провести цей рік у душі миру й любові, з молитвою, та в старанній праці. У нас *“Один Господь, одна віра, одне хрещення”* (Єф.4,5). За єдністю благодаті всі ми - чада Божі, всі ми - брати і сестри в Христі Спасителі.

Ми закликаємо подолати дух ворогування і розділення, щоб нам разом прославляти Христа за Його великі й багаті милості, які виливаються на нашу єдину Матір - Українську Автокефальну Православну Церкву і Батьківщину - незалежну Україну!

Христос Народився ! Славимо Його!

*Протоієрей Богдан Матвійчук
Голова Консисторії*

THE NATIVITY OF CHRIST

The time finally came for the promised Saviour of the world to appear on earth. He was born at night, of the Holy Virgin Mary, in the city of Bethlehem, in a cave which was used for sheltering cattle.

An angel of the Lord brought the news to the shepherds who were tending their sheep that night. Together with the divine messenger a host of angels suddenly appeared. They glorified God and sang: "*Glory to God on high, peace on earth and goodwill toward men.*" And the shepherds rushed to the cave to kneel before the Infant Christ Child.

More than Two thousand years have passed since that blessed night, in which the angels announced the great joy that would come to all people. In the very beginning of mankind's existence, when Adam and Eve dwelled in the garden of Eden, they lived in such a state of bliss that we, in our current sinful condition, cannot even begin to comprehend. They shared the joy of speaking face-to-face, with their Father, to God Himself, who put aside His inaccessible majesty and appeared to them very simply, as a Father does to His beloved children.

But through the malicious envy of the devil, the first-created people sinned and that bliss was lost, for they were expelled from paradise. Even then the Lord, in His infinite mercy, did not wish to abandon His beloved creation. For in order to save man, who had fallen away from God, the Lord Himself came down to earth, and became man.

And so today there lies in the manger in Bethlehem the Divine God, Who is also man. As God, He is inaccessible, awe-inspiring, and even the angelic hosts do not dare to gaze upon Him; yet at the same time, He is a man like us, and similar to us, in all but sin. Therefore, since the One Who lies in the manger is a man and at the same time the Son of God, - then we, His brothers, by virtue of His humanity, and through Him are also the Children of God. *For in this lies the deep significance of Christ's incarnation.* The Apostle Paul tells us that God sent His Only Begotten Son down to earth, in order for Him to redeem us, so that we once again we can become His children. We - and all of mankind - were foresworn sinners, but He came down to earth, took our sins upon Himself, atoned for all of us, and now we once more possess the grace of being the Children of God.

So let us love and adore the newborn Infant Christ with all the tenderness of our soul, and look upon Him, as our Redeemer and Saviour, and let us bring to Christ the gift of our pure and loving heart.

Down to earth came the One Who in the beginning created us out of dust and filled us with His divine spirit; the One Who with a single word caused all visible and invisible things to appear out of nothing, Whose word brought into existence all the birds, fish, animals, insects, and all the creatures who live under His almighty providence and guardianship; the One Whom the mighty host of angels serve everlastingly with awe and joy. For with what humbleness He came!

Born from a poor Maiden, in a cave, and wrapped in swaddling clothes and placed in a manger! O wealth, celebrity, fame of this world! - bow down, kneel with humility, tender your tears of deep gratitude to the Saviour of mankind, share your wealth with the poor and the indigent, put aside your pride in your ephemeral and quickly-passing celebrity: as only virtue possesses true nobility.

A Gift to the Lord for the Feast of the Nativity

"And was brought to Him gifts: gold, frankincense and myrrh " (Matt. 2:11). Firstly, they brought gold - the most precious metal. But King David says that God's Word is more precious and more desirable than precious gold. So if we study God's Word and preserve it in our hearts, we have a gift which to the Lord is more precious than gold. Truth is His gift - as there is nothing more precious than Truth. Secondly, they brought frankincense - a fragrant incense which by God's command was used in the Old Testament tabernacle and in the temple. Its pleasant fragrance; rises to the heavens like a cloud, it serves as a gift of thanksgiving, and is pleasing to God. So if we bring our gift of thanksgiving to God, as the Psalm singer says, would it not be more pleasing to God Himself, than frankincense? For when our soul sends fragrance of thanksgiving to the Heavens, are we worth more than incense? Finally, the Wise men brought myrrh, which like frankincense is obtained from trees growing mostly in Arabia. To obtain myrrh, the tree bark is cut and from it seeps an aromatic sap that is used as part of the fragrant oil with which kings and high priests were anointed. The word myrrh means bitterness or sorrow.

Could not we, too, bring such gifts to the Lord? Do we not sorrow and feel remorse over our sins? Thus heartfelt sorrow over our sins - is our myrrh.

So we, too, can bring to our King the same gifts which the Wise men brought to Him: *gold, frankincense and myrrh*. And we also can bring to God the truth in our hearts, as King David says: *"Your word I hid in my heart."* For always we can thank God for coming down to earth to save us.

We can confess our sorrow over our sins before Him, for which He died. If we so do - then we become as wise as the magi, and bring Him our real gifts - true gold, incense and myrrh.

A Christmas gift for the Christ-Child

One of the hymns sung for the feast of the Nativity of Christ proclaim these moving words: *"What will we give Thee, O Christ for having appeared on earth as a man for our name sake? Each of Thy creations gives Thee thanks: the angels offer their singing; the heavens give us the star; the Magi bring gifts; the shepherds bear witness to the miracle; the earth provides the cave; the desert extends the manger. And we - we give Thee the Virgin Mother."*

What gift, dear brethren, are we able to give each year to the newborn Babe, our Saviour? The Lord Himself provides the answer in the words of the prophet, by saying: *"Give me your heart, my son."* And King David entreats the Lord in one of his psalms: *"Create in me a pure heart, O God."*

So how are we to obtain this gift for the Lord - a pure heart? A pure heart is acquired by ascending a small kind of ladder. The first step of this ladder is regular church attendance. In church we cleanse our hearts of the wicked influence of the outside world and fill ourselves with the goodness of the word of God. The second step is the observance of Christmas Lent. But this observance should not be solely in terms of food, but to keep spiritual lent in terms of the heart and from everything that darkens our souls, for through spiritual lent we proceed even further to purify and enlighten our hearts. The third step is the sacrament of penitence, through which we confess and repent our sins before God, and discard the heavy and unnecessary burden of sin, to lighten our hearts.

And then the last and highest gift and step towards acquiring a pure heart is the partaking of the Holy and Royal Mysteries, for in the sacrament of communion we draw into ourselves the Lord God Himself, the Sacred Fire that consumes all of our inner un-cleanliness and gives us, that purity of heart, to which we strive through our Holy Orthodox Church and the Eucharist.

A historical account of the Nativity

The incarnation of the Son of God from the Virgin Mary changed the world for the better: it provided people with a new way of thinking, and set world events upon a new course, and endowed people with eternal life.

For these reasons the incarnation of the Son of God has occupied a central place among world events and serves as the focal point of chronology -as time is counted before and after the Nativity of Christ.

Before Jesus Christ's nativity there was universal expectation of a Saviour. The Jews awaited His coming on the basis of prophecies; the pagans, suffering from disbelief and a general laxity of morals, also eagerly awaited an Ameliorator of human society. All the prophecies concerning the time of the Son of God's incarnation had come to pass. Patriarch Jacob foretold that the Saviour would come when the sceptre would depart from Judah (Genesis 49:10). The holy prophet Daniel foretold that the Kingdom of Messiah would come in seventy times seven years (490 years) after the issuance of the commandment to restore Jerusalem, during the period of the mighty pagan kingdom that would be strong as iron (Dan. 9:24-27).

And so it came. By the end of the prophesied period of time, Judea came under the dominion of the mighty Roman Empire, while the sceptre was transferred from Judah to Christ. Since the people, having abandoned God, began to idolise earthly goods, wealth, and glory, the Son of God rejected these worldly idols and came into the world in the humblest of circumstances.

The events of the Nativity are described by two Evangelists - the apostles Matthew (from among the 12) and Luke (from among the 70 disciples). Since the Evangelist Matthew wrote his Gospel for the Jews, he set himself the task to prove that the Messiah came from the forefathers Adam and King David, as it had been foretold by the prophets.

For this reason the Evangelist Matthew begins his account of the Nativity of Christ with a genealogy. Knowing that Jesus was not the son of Joseph, the evangelist does not say that Joseph begat Jesus, but says that Jacob begat Joseph, the husband of Mary, from Whom was born Jesus, Who is called Christ. But why does he present the genealogy of Joseph and not of Mary? The fact is that the Jews were not accustomed to record their genealogies along the female line. However, the law demanded that they obligatorily take a wife from the same tribe as the one to which the husband belonged, and so the evangelist, without departing from custom, presented the genealogy of Joseph, thus showing that Joseph's wife Mary and consequently, the Jesus Who was born from Her, come from the same tribe of Judah and house of David. Having been told by the Archangel Gabriel that She was chosen to become the Mother of the Messiah, the Holy Virgin went off to see Elizabeth while still being only affianced to Joseph.

Three months had already passed after the Angel's tidings.

Joseph, not being privy to this mystery, noticed Her condition, and though the external appearance could give rise to thoughts of the bride's unfaithfulness, and though he could publicly denounce Her and subject Her to the strict punishment instituted by the law of Moses, in his kindness he did not wish to employ such a drastic measure. After much wavering, he decided to let his bride depart in secret, without any outcry, granting Her, a letter of divorce.

But an Angel appeared to him in a dream and announced that his affianced bride would give birth from the Holy Spirit, and that he should call the Son born to Her Jesus (Yeshua), i.e. Saviour, since He will save His people from their sins. Joseph accepted this dream as a vision from above, obeyed it, took Mary in as his wife, but lived with Her not as husband and wife, but as brother and sister, or rather, taking into account the great difference in their ages, as father and daughter. Speaking of this, the evangelist adds: *"And all of this took place in order that everything be fulfilled that had been spoken by the Lord through the prophet, who says: Behold, a Virgin shall be with Child and shall bring forth a Son, and they shall call His name Emmanuel"* (Isaiah 7:14). The name Emmanuel means *"God is with us."*

At this point Isaiah does not call the One born from the Virgin Emmanuel, but says that thus shall people call Him, i.e. they will say that the Lord Himself has come down to earth. The evangelist Luke notes that the time of Christ's Nativity coincided with a census of the inhabitants of the Roman Empire, which was done by order of Caesar Augustus, i.e. Roman Emperor Octavian, who had received from the Roman Senate the title of Augustus - *"the sacred one."* The edict concerning the census was issued in 746 from the foundation of Rome, but in Judea the census began in circa 750, in the last years of the reign of Herod, called the Great.

The Jews recorded their genealogies according to tribes and houses. This custom was so strong that having learned of Augustus' decree, they each went to be recorded in the city of their provenance. Joseph and the Virgin Mary, as is well-known, came from the house of David, and thus they had to go to Bethlehem, which was called the city of David, because David was born there. Thus was fulfilled, by God's Providence, the ancient prophecy of the Prophet Micah that Christ would precisely be born in Bethlehem: *"But thou, Bethlehem Ephratah, though thou be little among the thousands of Judah, yet out of thee shall He come forth unto Me that is to be ruler in Israel, and Whose provenance is from the beginning, from the days everlasting"* (Micah 5:2). According to Roman law, women were subject to a head count for the census on a par with men. For this reason Joseph did not go alone to Bethlehem to be recorded, but together with the Holy Virgin. The unexpected travel to the hometown of Bethlehem and, moreover, a travel on

the eve of the Infant's birth, served to convince Joseph of the fact that Caesar's decree on the census was a tool in the hands of Providence, ensuring that Mary's Son would be born precisely in the place predestined for the birth of the Messiah.

After an exhausting journey, the old Joseph and the Virgin Mary came to Bethlehem, but there was no place in the inn for the future Mother of the world's Saviour, and thus She and Her fellow traveller were forced to settle themselves in a cave used as shelter in bad weather for grazing cattle. Here, during the winter night, in the humblest of circumstances, was born the Saviour of the world - Christ.

After giving birth to Her Son, the Holy Virgin swaddled Him Herself and put Him in the manger. With these brief words the evangelist lets us know that the Mother of God gave birth painlessly. The evangelist's expression *"and brought forth Her firstborn Son"* gives cause for unbelievers to say that the Holy Virgin had other children besides Jesus, Her firstborn, since the evangelists mention Christ's "brothers" (Simon, Josiah, Judah, and James).

However, it should be remembered that by the law of Moses every male infant born first was called a first born, even if he were also the last. Jesus' so-called "brothers" mentioned in the Gospel were not his real brothers, but only relatives, being the children of old Joseph from his first wife Salome, and also the children of Mary Cleopas, whom Evangelist John calls *"His Mother's sister."* In any case, they were all much older than Christ and thus could in no way be the children of the Virgin Mary.

Jesus Christ was born at night, when Bethlehem and its environs were immersed in deep sleep. Only the shepherds, who kept watch in the field over the flock entrusted to them, were not sleeping. To these humble people, toiling and burdened, appeared the Angel with joyous tidings of the birth of the Saviour of the world. The dazzling light that surrounded the angel in the darkness of night terrified the shepherds.

But the Angel immediately calmed them, saying: *"Fear not! For behold, I bring you tidings of great joy, which shall be to all people: for unto you is born this day in the city of David*

a Saviour, Who is Christ the Lord." With these words the Angel gave them to understand the true mission of the Messiah, Who did not come for the Jews alone, but for all people, since *"joy shall be to all people"* who accept Him! as their Saviour. The Angel explained to the shepherds that they would find the newborn Lord Christ in swaddling clothes, lying in the manger. But why did the Angel not announce Christ's birth to the Jewish elders, the scribes and the Pharisees, and summon them to worship the Divine Infant?

Because these "blind leaders of the blind" had ceased to understand the true meaning of the prophecies about the Messiah, and with their exclusive Jewish pride imagined that the promised Deliverer would appear in the full glory of a majestic king-conqueror and would conquer the entire world. The humble preacher of peace and love for one's enemies was unacceptable to them. The shepherds did not doubt that the Angel was sent to them from God, and

thus they became worthy of hearing the triumphant celestial hymn: *"Glory to God in the highest and on earth peace, goodwill toward men"* (Luke 2:14). The angels glorified God, Who had sent a Saviour to mankind, for from that time on, peace of conscience has been restored and enmity between Heaven and earth, which had arisen as a consequence of sin, has been eliminated.

The angels departed, while the shepherds quickly went to Bethlehem and found the Infant lying in the manger, and were the first to worship Him. They told Mary and Joseph about the happening which had led them to Christ's cradle, and told everyone else about it, and all the listeners were greatly amazed. "And Mary kept all these words, preserving them in Her heart,"

i.e. She memorized all that She had heard. The Evangelist Luke, describing the glad tidings of Archangel Gabriel, the birth of Christ, and other events related to the Virgin Mary, obviously wrote from Her words. On the eighth day the Infant was circumcised, as prescribed by the law of Moses.

Soon after the nativity, the Holy Family moved from the cave to a house, since the majority of visitors to Bethlehem had no need to stay there after the census was taken. The account of Christ's Nativity also makes note of the wondrous fact that the first people to worship the Saviour born into the world were the shepherds, who had nothing to give Him except the treasure chest of their hearts, full of simplicity, faith, and humility. The magi came from the East, adorned with learning and wisdom, who with pious joy gave the Divine Infant their gifts of gold, frankincense, and myrrh. They had to undertake a long and arduous journey before they reached Judea, and even when they arrived in Jerusalem, they still could not straightaway find the birthplace of the King of the Jews. Does this not speak of the fact that both simplicity of the heart and honest learnedness equally lead to Christ? But the first path is more direct, shorter, and truer than the second. The shepherds were directly guided by the angels, while the magi had to "learn" from the silent star and, through Herod, from the Jewish scribes and elders they achieved their desired goal, only after and by overcoming great difficulties and dangers, and not hearing the celestial harmony that sounded over the earth: *"Glory to God in the highest, peace on earth and goodwill toward men."* CHRIST IS BORN - GLORIFY HIM! Very Reverend Bohdan Matwijczuk

Тарас ДМИТРИК
Україна

ДО 20-ЛІТТЯ ВСТАНОВЛЕННЯ ПАТРІАРШЕСТВА В УАПЦ

ДОРОГА ДОДОМУ

5-6 червня 1990 року у м. Києві відбувся перший організаційний Помісний собор Української Автокефальної Православної Церкви, котрий мав великий вплив на подальшу історію українського православ'я.

Серед важливих соборних ухвал було запровадження патріяршого устрою. Здійснилися столітні прагнення православних українців мати свою Помісну Автокефальну Церкву із власним Патріярхом на чолі.

Перші спроби отримати церковну незалежність здійснено за київського князя Ярослава Мудрого у 1051 році, коли на київську митрополичу кафедру було обрано й висвячено митрополита Іларіона. Хоча його правління було короткотривалим і Київська митрополія повернулася до юрисдикції Вселенської Константинопольської Патріярхії, цей прецедент у церковній історії ніколи не був забутий українцями.

Повторно до питання церковної незалежності та патріяршого устрою своєї Церкви українці повернулися після Берестейської унії, за правління Київського митрополита Петра Могили. Св. Петро Могила мав на меті поєднати роз'єднаних між Римом та Константинополем русинів (білорусів та українців) у єдиному Київському Патріярхаті, котрий, перебуваючи у євхаристійному єднанні із Римом та Константинополем, мав би автокефальний статус. Однак Римська курія не приймала східної еклезіології стосовно Пентархії, ані автокефалії Помісних Церков; православна сторона із підозрою ставилася до будь-яких контактів свого митрополита з Римом та уніятською єрархією, тому ідея поєднання "Руси з Руссю" не здійснилася.

Перша канонічно визнана Автокефальна Православна Церква на території сучасної України утворилася на Буковині. Буковинська єпархія, що з 1783 року перебувала у складі Сербської Карловацької Патріярхії, через майже сто років у 1873 р. отримала незалежність та статус митрополії. Автокефальна Буковинсько - Далматинська

православна митрополія складалася із трьох єпархій: Чернівецько-Буковинської, Далматсько-Устрійської та Боко-Которської. Першим Буковинським митрополитом став українець Євгеній Гакман. До його юрисдикції належали також православні парафії Галичини, зокрема парафія св. Георгія Переможця у Львові (що на вулиці Короленка, де свого часу настоятелем був о. Григорій Воробкевич, а заступником титаря - Михайло Грушевський, майбутній Президент УНР). Після розпаду Австро-Угорської імперії та окупації Буковини Румунією у грудні 1918 р., Буковинська митрополія втратила свій автокефальний статус та була приєднана до Румунської Церкви. Після першої світової війни та розпаду Російської та Австро-Угорської імперій у межах Польської держави опинилося кілька мільйонів українців, з них понад 3 млн. Православних, що становило приблизно 70% вірних Православної Церкви у Польщі, котра в 1924 році отримала від Константинопольської Церкви-Матері автокефалію. Хоча кафедра Предстоятеля знаходилася поза українськими етнічними землями у столиці Польщі - Варшаві, до офіційного титулу Варшавського митрополита входив також титул священноархимандрита Свято-Успенської Почаївської Лаври. Православні українці у Польщі отримали сатисфакцію, бо у патріаршому Томосі про дарування автокефалії серед іншого йшлося про неканонічність приєднання Київської митрополії до Московського Патріархату. Православні ж парафії Галичини були відібрані польським урядом від Чернівецького митрополита і 1924 р. передані Варшавській митрополії. Відтоді Свято-Георгіївська парафія Львова перебувала у віданні російських білоемігрантів, котрі втікали від большевицького режиму; через те парафія набула виразно російського вигляду. Такий стан влаштував греко-католицьку єрархію, котра мала на меті наvertати православних українців Волині та Підляшшя на католицизм. Всеукраїнський Православний церковний собор, що зібрався у Києві 14-30 жовтня 1921 р. проголосив автокефалію Української Православної Церкви, очолену митрополитом Київським і всієї України. Попри канонічні проблеми з рукоположення власного єпископату УАПЦ здобула в українському суспільстві авторитет і визнання, В числі делегатів першого Собору УАПЦ було 64 священники, 18 дияконів, а серед мирян - акад. Сергій Єфремов, проф. Володимир Чеховський та інші. УАПЦ формації 1921 р. дала Україні відомих богословів, композиторів, письменників. Однак вона була знищена фізично - митрополита Василя Липківського розстріляно, його наступник митрополит Микола Борецький відбув ув'язнення у Ярославлі, психіатричну лікарню Ленінграда, де він і помер. Арешти і тюрми чекали усіх єпископів та священників УАПЦ. У 1936 році в СРСР вже не

було жодної діючої парафії УАПЦ. Короткотривале відродження УАПЦ в умовах німецької окупації мало важливі наслідки для подальшого розвитку українського православ'я. Єпископи Автокефальної Православної Церкви Полікарп Сікорський, Олександр Іноземцев та Георгій Кореністов з благословення Варшавського митрополита Діонісія Валединського у 1942 році висвятили нових владик для відродженої Української Автокефальної Православної Церкви. Серед нововисвячених архиєреїв УАПЦ був єпископ Переяславський Мстислав (Степан Скрипник), племінник Симона Петлюри, учасник українського визвольного руху 1918-1921 рр., правозахисник та депутат польського сейму у міжвоєнний період. Владика Мстислав зосередив свою діяльність на об'єднанні всіх православних українців у єдину помісну Українську Автокефальну Православну Церкву: вів переговори із лідером автономістів митрополитом Олексієм Громадським, поєднав із УАПЦ Харківсько-Полтавську єпархію, очолену митрополитом Феофілом Булдовським. Однак уже в 1943 році на Лівобережну Україну повертається радянська влада, що означало нове фізичне винищення духовенства УАПЦ. Тому владика Мстислав, як і решта архиєреїв УАПЦ, виїхав на Захід. Єдиний із єпископату УАПЦ, котрий через похилий вік залишився в Україні, - митрополит Феофіл Булдовський - восени 1943 р. був заарештований НКВД, а 20 січня 1944 р. помер у в'язниці. Вже на еміграції, на Еслінґенському соборі УАПЦ, владика Мстислав виголосив доповідь: *"Сучасне положення УАПЦеркви на еміграції та його перспективи на будуче"*. Знову усю свою церковну діяльність владика Мстислав скерував на поєднання українських православних єпархій діаспори у єдине церковне тіло, на перспективу, що із падінням советської імперії УАПЦ повернеться в Україну, а для того буде потрібна і богослужбова література, антими́си, церковна утвар. Вже перебуваючи у Вінніпегу, в Канаді, владика Мстислав друкує богослужбове Євангеліє, котрим до сьогодні користується багато парафій УАПЦ в Україні. Час показав, що владика Мстислав мав дар передбачення: 19 серпня 1989 р. до нього звернулася Львівська парафія свв. апп. Петра і Павла, й автокефальний рух поширився звідти по цілій Україні. Перший організаційний Помісний Собор відродженої УАПЦ проходив ще за існування Радянського Союзу та під контролем КГБ, без участі в ньому митрополита Мстислава. Племінник Симона Петлюри був на чорному списку осіб, котрим в'їзд до СРСР категорично заборонявся. Цією заборонаю радянський уряд намагався завадити обранню митрополита Мстислава Патріярхом УАПЦ. На впливових делегатів Собору КГБ чинив тиск, домагаючись обрати Предстоятелем УАПЦ митрополита

Іоана Боднарчука. Та на Соборі, скориставшись короткою відсутністю владики Іоана Боднарчука, котрий керував перебігом Собору, о. Володимир Ярема піднявся на трибуну і запропонував обрати першим Патріярхом Київським і всієї України митрополита Мстислава Скрипника. Так, вперше в українській церковній історії главі Православної Церкви надали титул Патріярха. Вірні УАПЦ продовжували домагатися дозволу на в'їзд в СРСР Патріярхові Мстиславу. Рішення ухвалювалося на найвищому рівні особисто Михайлом Горбачовим під персональну відповідальність Юрія Сорочика, колишнього воїна-афганця, народного депутата СРСР. 20 жовтня, 92-літній Патріярх Мстислав Скрипник через майже 50 років вигнання повернувся до України. У Києві владику вітали тисячі мирян з усієї України, духовенство та єпископат. Тріумфальний в'їзд Патріярха Мстислава до Софії Київської не на жарт налякав Московський Патріярхат і вже через тиждень відбувся запланований приїзд до Києва Патріярха Алексія II для дарування самотійності Українському екзархатові РПЦ, що супроводжувався масовими пікетами силами представників демократичних сил. Владика Мстислав не відразу погодився зі своїм обранням на Патріярший престол. Будучи відповідальним церковним ієрархом, розумів, що проголошення Патріярхату ускладнить налагодження стосунків із Вселенською Патріярхією та іншими помісними Православними Церквами. Про канонічне визнання владики Мстислав любив повторювати: *"Визнаймо спершу самі себе"*. Познайомившись із тодішніми українськими реаліями та зваживши усі за та проти, Патріярх Мстислав визнав та підписав усі рішення Першого Помісного Собору УАПЦ. 18 листопада 1990 року в Софійському соборі Києва відбулася історична інтронізація першого Патріярха Київського і всієї України Мстислава. Так православні українці вшанували тисячолітню історію своєї Церкви, відновивши справедливість та намагаючись налагодити перервані зв'язки із матірною Церквою-Вселенським Константинопольським Патріярхатом.

Подальший перебіг подій засвідчив, що жодна із нині існуючих в Україні Церков та релігійних організацій не зазнала стількох переслідувань та принижень, які випали на долю Української Автокефальної Православної Церкви уже в часах незалежної України. Патріярха Мстислава не пускали в Україну, не давали помешкання, УАПЦ позбавляли державної реєстрації, до єпископату підсиляли таємних агентів для розвалу Церкви зсередини. Сьогодні УАПЦ знову на дорозі додому, до свого Патріярхату. Туди веде одна дорога - через Константинополь, бо там, на берегах Босфору, а не у Москві, наша Матір, котра дала нам найцінніше - Святе Хрещення і Православну віру.

СВЯТІЙШИЙ ПАТРІАРХ КИЇВСЬКИЙ І ВСІЄЇ УКРАЇНИ УАПЦ МСТИСЛАВ 1898 – 1993

Святійший Патріарх Мстислав (в мирі Степан Іванович Скрипник) народився 10 квітня 1898 р. в Полтаві. Батько його був з роду полтавських козаків - Іван Скрипник. Мати - рідна сестра Симона Петлюри, полтавського козацького роду. Родина Скрипників вельма побожна.

1930 - 39 рр. - депутат до польського сейму від волинського українського населення. Постійний член президії в Товаристві ім. Петра Могили в Луцьку, засновник і голова тов. "Українська школа" в Рівному, де він постійно перебував.

1940 р. - заступник голови Холмської Єпархіальної Ради, на чолі якої був Митрополит Іларіон.

1941 р. - обрано заступником голови Української Церковної Ради на Волині і зв'язковим цієї Ради зі Всеукраїнською Церковною Радою в Києві.

1942 р. - вдівець приймає дияконство і стає священником. На початку травня постригається в ченці, приймаючи ім'я Мстислав. 12 травня уже архипастирська номінація, а 14 травня - хіротонія на єпископа Переяславського. Хіротонія була довершена в Андріївському Соборі в Києві. Від червня починає Владика Мстислава об'їздити Україну - Переяславщину, Кременчуг, Лубни, Хорол, рідну Полтаву, Харків... У серпні німецька окупаційна влада забороняє Владичі Мстиславу служити. За непослух отримує наказ виїхати геть. І так безнастанні заборони, переїзди - аж до жовтня, коли Владика німці арештують у Рівному, везуть до в'язниці гестапо в Чернігові, а звідти до такої самої в'язниці в Прилуках, де й перебуває аж до весни 1943 р., звідки його перевозять до Києва; тут, нарешті, звільняють його наприкінці квітня, але забороняють виїздити поза межі Києва і відправляти богослужіння.

1947 р. - Собор Єпископів УАПЦеркви підніс Владика Мстислава до стану Архiepіскопа, а восени того ж року він виїхав до Канади, щоб там очолити УАПЦ. Три роки працює Владика - як Архiepіскоп Вінніпега і всієї Канади.

1950 р. - переходить до Української Православної Церкви США, з ініціативи Владики відбувається Собор Поєднання Української Православної Церкви.

5 червня 1990 р. - у м. Києві на I соборі УАПЦеркви Владика Мстислава обрано Патріархом Київським і всієї України.

Помер Патріарх Мстислав у канадському місті Ґрімсбі 11 червня 1993 р., а похований на кладовищі у Саут-Баунд-Бруку, США біля церкви св. ап. Андрія Первованого, яка є центром життя православних українців у діаспорі.

Степан ЯРМУСЬ,
протопресвітер, Вініпег, Канада

ПАПА СКАЗАВ ТОДІ: "ДЯКУЮ ТОБІ, УКРАЇНО..."

Папа Іван Павло II відвідав Україну 23-26 червня 2001 року. Він вважав ці відвідини нагородою для себе. Отже, на цю візиту він довго чекав. Маючи в своєму розпорядженні низку матеріалів, що стосувалися цієї теми я написав інформативну статтю під назвою: "Папа запрошений: він відвідає Україну в червні 2001 року".

Стаття була надрукована в деяких часописах у Канаді, в Австралії та Європі. Реакція на неї була різна, що є нормально. Тепер, коли зустріч Папи Івана Павла II з Україною буде поволі відходити в минуле, я - автор тієї статті, вважаю потрібним сказати, що я підписав би цю статтю ще і ще раз, бо вона потрібна для наświetлення важливого контексту. Тепер за ту червневу візит Святішому Отцеві належить висловити глибоку подяку, інакше, - каміння може заговорити...

Мені вистачить нагадати декілька висловів Папи з його прощальної промови на летовищі у Львові 26 червня. Звертаючись до України й українського народу, Святіший Отець, між іншим, сказав (перекладаю з польського тексту): *"Дякую Тобі, Україно, що своєю невтомною і героїчною боротьбою з наїзниками, боронила Європу"*.

Для кращої орієнтації в справі цієї боротьби треба подати деякі факти. За княжої Русі це була боротьба з азійськими наїзниками, вона задокументована в "Слові про Ігорів похід" у вислові його автора: "Здрави, князі і дружина, побарая за християни на погания полки! Князем слава а дружині! Аминь". Там початки оборони Україною християнської Європи.

Тепер погляньмо на боротьбу Козаччини з тими наїзниками, що йшли на Європу з південного сходу. Війна Польщі з турками під Хотином 1621 року: 150-тисячна армія турків виступила проти Польщі і під Хотином завдала полякам великої поразки. Польща запросила до помочі козаків. Поляків було 30 тисяч, козаків під проводом Петра Сагайдачного - 40 тисяч. Козаки влучними маневрами проти турків врятували поляків, а з ними - всю християнську Європу. 1673 року турки знову виступили проти Польщі. Польський король Ян Собеський запросив до помочі козаків, які, під тим же Хотином, завдали туркам другої поразки і так спинили їхній наступ на християнську Європу.

1683 року турки виступили проти Європи ще раз. Під Віднем їх зустріла збройна сила європейських народів, до проводу яких був запрошений король Ян Собеський. Він знову запросив до помочі козаків, які пішли на цю війну під проводом гетьмана Степана Куниці, котрий стратегічними рухами розбив турецькі війська. І на цей раз то була така рішуча перемога, що 2 лютого 1684 року в папській каплиці у Ватикані був відслужений вдячний Молебень "за козацькі побіди над турками". Так була зломана турецька загроза Європі навіки. Проте проти Європи виступили інші сили: більшовики. Проти них

боролися збройні сили Української Народної Республіки і Польщі. Більшовики йшли на всю Європу, і 1920 року підступили під Варшаву.

Тут польські сили з частинами армії УНР відбили наступ більшовиків і повернули їх назад. Ця перемога ввійшла в польську історію як "Цуд над Віслов". В тому чуді неабияку ролю відіграв український воїн, і добре, що хоч тепер Святіший Отець згадав все це і так у рочисто, майже "екс катедра", подякував Україні за оборону християнської Європи.

Ще деякі вислови Папи: "Оце, залишаючи землі українські,-сердечні поздоровлення прагну спрямувати до братів і сестер та душпастирства Церкви Православної, всіх обіймаю своєю молитвою, всіх поздоровляю і до всіх спрямовую, як побажання слова благословення апостола Павла до християн з Тесалоніків: *Господь спокою нехай обдаровує вас спокоєм завжди й у всякий спосіб*" (2 Сол. 3:16).

"Нехай Господь обдарує Тебе, Народе український, який по здобутті врешті свободи, дякуючи витриманому і згідному заангажуванню, почав діло відкриття своїх найправдивіших коренів і став на працювиту дорогу реформ, щоб усім дати можливість життя і вияву власної віри, власної культури, власних переконань у межах свободи й справедливості... Бажаю, щоб Україна могла повно включитися до Європи, яка повинна обіймати весь континент від Атлантики до Уралу..."

"Спокій і згода"! Оце тайна спокою і запорука правдивого і тривалого поступу. Дякуючи гармонії намірів і чинів Україна, як батьківщина віри й діалогу дочекається визнання своєї гідності в спільноті народів.

Приходить мені на думку урочиста пересторога вашого великого поета Тараса Шевченка: *"Тільки в своєму власному домі знайдеш правду, силу і свободу"*. Український народе, коріння твого майбутнього є запушені в живій землі твоїх традицій...

І ще раз, земле України, бажаю тобі... спокою. Залишаю в своїм серці незабутні спогади. До побачення, приятний народе, якого обіймаю почуттям симпатії і милости. Дякую за сердечне прийняття і гостинність, яких не забуду ніколи... До побачення Україно!.. Дорогі браття і сестри проказую разом з вашим поетом і разом з вами: "Нехай Бог охороняє вас завжди „о святий, святий мій краю". Прошу Всемогучого Бога, щоб благословив тебе народе України, щоб вилікував всі твої рани..."

Це деякі вислови Папи Івана Павла II в його прощанні з Україною 26 червня 2001 року.

За віковічну оборону Україною та її козацтвом Християнської Європи першим дав їм признання польський король Ян Собеський. Тепер, перед своїм упокоєнням у Бозі, за ті віковічні подвиги України висловив їй подяку, дав признання й офірував молитви бл. пам Святіший Отець Іван Павло II.

Мир праху Його і вічна Йому пам'ять...

Якою була б доля Європи, якби її не обороняли воїни Русі-України?

(До 10-ліття візитації Папи Івана Павла II в Україну)

Степан ЯРМУСЬ
протопресвітер

З ПРИВОДУ 60-ЛІТТЯ ВОЛИНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Управам Т-ва "Волинь" й ІДВ - Сердечна подяка!

Коли у вересні 1960 року я вперше прибув до Вінніпегу на студії в Колегії Св. Андрея, - тоді я довідався про волинян у Вінніпезі, та про їхні організації і то з почуттям милого задоволення. Я - волинець. Вінніпег - чужина, а тут волиняни: Т-во "Волинь", навіть Інститут Дослідів Волині.

Тоді я був студентом, що приїхав на науку в Колегії Св. Андрея, а її програма - 4 роки студій. Але я (з дозволу Митр. Іларіона) проробив її за 2 роки, отже в мене не було часу на ближче ознайомлення з с воїми земляками з незабутньої Волині. Але коли мені - в листопаді 1962 року - довелося виїхати з Англії в Канаду - назад до Вінніпегу, - тоді я вже ознайомився й зблизився з своїми земляками і з їхнім організованим життям. І це зближення було для мене дійсно доленосним. Про це тепер, - з почуттям глибокої вдячності, - хочу дещо сказати саме з нагоди відзначень їхнього ювілею 60-ліття. Але перше згадаю людей, які позначилися тут на моїй долі в особливий спосіб.

Членство волинських організацій у Вінніпезі завжди відзначалося чистою дружністю та землятською посвятою. А коли я появився у Вінніпезі і вступив в організаційне життя волинян, - мене особливо поразило дружнє відношення передових творців того життя: Іллі Онуфрійчука (пізніше почесного професора Волинського Державного університету ім. Лесі Українки), д-ра Юрія Мулика-Луцика та баптистського благовісника Михайла Подворняка. Пізніше, мені навіть довелося написати передмову до його книжки "Вітер з Волині" про що один земляк у згадці про неї написав.

"І як то до лица цієї книжці, що передмову до неї написав православний священик прот. С.Ярмусь". Та воно якось вже так завелось серед нас, волинян. І не тільки серед волинян. М. Подворняк був довголітнім спів-працівником Митр. Іларіона (Івана Огієнка) у виданні його праць. Працюючи в друкарні, в якій Митр. Іларіон друкував свої праці, М. Подворняк виконував всю технічну роботу при цих виданнях з читанням коректи включно,

А що стосується видавничої праці ІДВ і моєї причетності до неї, то завдяки великодушності в цій справі Іллі Онуфрійчука, ІДВ видав чотири з моїх головніших праць:

1. Памфіл Данилович Юркевич та його філософська спадщина (1979);
2. Духовність українського народу (1983);
3. Вибране із статей, проповідей і доповідей (1991);
4. В країні моїх батьків (1991).

Крім того, я мав приємність доглянути видання, або написати передмови до таких видань ІДВ:

1. Паїсій Величковський: його життя і праця, Митр. Іларіон. 1975;
2. Український стилістичний словник. Митр. Іларіон, 1978;
3. Вітер з Волині, Михайло Подворняк, 1981;
4. Армія без Держави, Отаман Тарас Бульба-Боровець, 1981.

Дану мені нагоду так попрацювати, вважаю незвичайною великодушністю.

Ця великодушність - відома, і вона приваблювала людей і їхню працю, людей більшого калібру ніж я. Про це Сергій Козак в статті "Літописці Волині" (Літопис Волині чч. 19-20), між іншим, пише:

"Інститут Дослідів Волині (ІДВ)

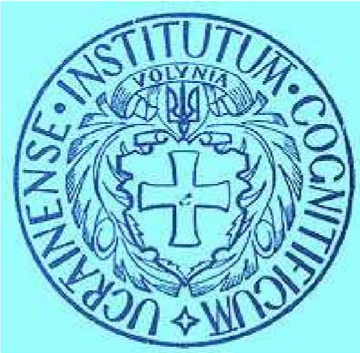
Створений він 1951 року. Але ще раніше - у листопаді 1949 р. - у Вінніпезі виникло товариство, "Волинь", в яке об'єдналися найдіяльніші і найсвідоміші вихідці з волинської України. Об'єднатися з бажанням зберегти історію і продовжити глибинну українську традицію рідної Волині. Адже після довголітніх і вимушених мандрів Європою, після бараків таборів "Ді-Пі", добувшись заокеанської Канади, не змаліло, а тільки подужчало їхнє почуття любові до своєї землі. Тієї самої, яка сплодила була Лесю Українку і Агатангела Кримського, Вячеслава Липинського і Уласа Самчука, яка прийняла в себе козаків

під Берестечком і на якій повстала УПА, де, зрештою, видруковано "Острозьку Біблію" і створено Пересопницьке Євангеліє, на якому. До речі, наш президент Л. Кравчук присягав Україні та її народіві.

ІДВ утворився, і своїм головним завданням визначив "Захищати історичну приналежність Волині, як невід'ємні частини України". Захищати шляхом друкованого слова, а відтак досліджувати найбільш непізнане і видавати книжки. обсягом - великі й малі, за змістом - найпотрібніші. Ось вони, далеко не всі, видання "волянців": "Нарис історії волинської землі" І. Левковича. "Волинь у боротьбі за волю

України" (збірник матеріалів), "Остріг". Історична монографія П. Шумовського, "Спогади про М. Левицького" В. Левицького та Д. Дорошенка, "Нарис історії Холмщини та Підляшшя" Є. Пастернака, "На коні вороному" та "Планета "Ді-Пі" Уласа Самчука, "Наталія Полонська" Іраїди Герус-Тарнавецької, "Армія без держави" Т. Бульби-Боровця, "Українські канти" П. Маценка, "Почаївський монастир в історії українського народу" І. Дубина, "Етимологічно-семантичний словник української мови (4 томи)"...

За усім цим - подвижницька праця багатьох патріотів, праця за власний "гріш і час". Зокрема тих, хто вершить її сьогодні, а це Ілля Онуфрійчук (голова товариства "Волинь"), Сергій Радчук (президент ІДВ), член управи Інституту, професор Манітобського університету Іраїда Тарнавецька, а ще й М. Тарнавецький-президент канадської УВАН, з якою ІДВ спільнить давня співпраця. І тих, хто був причетний до товариства у минулі часи, а з поміж них - і зовсім славні імена: письменник Улас Самчук, поетеса Оксана Лятуринська, сестра Лесі Українки - Ісидора Косач-Борисова, доктор Ю. Мулик-Луцик, видатний скульптор Леонід Молодожанин, протоієрей С. Герус, отаман Тарас Бульба-Боровець, митрополит Іларіон, який був почесним головою Ради ІДВ і заповів виключне право на видання своїх творів саме цій інституції.

Прикметно, що до підготовки майже усіх "огієнкових" видань (а це - близько двадцяти томів) долучалась одна людина - доктор Степан Ярмусь, який одночасно є заступником і президента ІДВ і Голови Товариства "Волинь".

Загалом ім'я це можна побачити у "вихідних даних" дуже багатьох видань, і вже хоча б тому воно варте окремої згадки. Але С. Ярмусь - і сам автор ряду цікавих книжок: "Памфіл Юркевич та його філософська спадщина", "Духовність українського народу", "В країні моїх батьків", тому "Вибраного" та інших, а тема його докторської - "Літургічне богослужіння", якої, здається, ще не "торкався" жоден науковець ні в діаспорі, ні в Україні.... Отже, за цим ім'ям - довголітня і віддана праця на терені нашої культури, а за цією працею - приклад самопошвяти українській справі, приклад того, як треба пізнавати і діяльно любити свій рідний край, свою Україну. Ця риса конкретної людини властива й загальній атмосфері діяльності Інституту".

Я читаю наведені завваги С. Козака з почуттям особливої вдячності. Але багато з того на що він звертає увагу, особливо ж те, як то доля вела мене в наукові простори Національної Академії Наук України, - я повинен завдячувати (і оцим завдячую!) вінніпезьким волинянам та їхнім організаціям: Товариству "Волинь" й Інституту Дослідів Волині. Це завдяки їм - видання таких моїх праць, як "Памфіл Данилович Юркевич", "Духовність українського народу", "В країні моїх батьків" та "Вибране із статей, проповідей і доповідей" завважили в наукових сферах України, в яких згадують мою працю, навіть користуються моїми думками.

Ось приклад: Декан кафедри філософії Київського Інституту удосконалення лікарів - проф. Валентин Кулініченко пише мені:

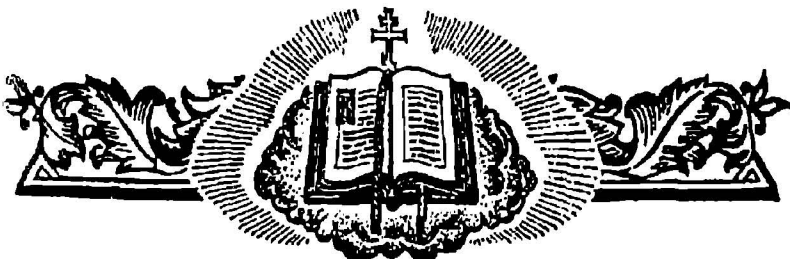
"Хочу ще раз засвідчити свою повагу до Вас і подяку за допомогу книжками, порадами та ідеями і скажу:

Вже можу засвідчити, що питання про душпастирство та клінічне душпастирство залучені до учбових програм навчання фахівців" (суспільних працівників і лікарів).

А як особливо допоміжне джерело, проф. В. Кулініченко виокремлює мою працю "Причинки до мислі про сучасне душпастирство" кн. 2 (видана в Києві в жовтні 1994 року).

Так отже без видання і поширення моїх книжок в Україні я такого трактування їх не міг би сподіватися. Але ось дякуючи видавцям моїх праць - саме таке сприймання їх в Україні приймаю з глибокою вдячністю. А найбільшим моїм добродієм у цім виявилися Управи Т-ва "Волинь" й Інституту Дослідів Волині.

То ж за все їхнє добродійство
висловлюю їм сердечну подяку!

д-р Юрій ПОКАЛЬЧУК
1941 - 2008

ОСМИСЛЕННЯ МАТЕРИНСЬКОГО СВІТЛА

Україна - насамперед жіноча країна!

Про це не раз заявляли різні вчені мужі, зокрема історики, філософи й етнографи, але з цього робились здебільшого лише прості висновки - тому такі ми є, бо в нашій країні історично домінує жіночий фактор. От якби чоловічий - то була би давно й держава і мовних питань би не було, ні росіяни, ні поляки нас би не підкоряли, а навпаки ми їх і таке інше.

Звичайно, хід подій української історії був справді невеселий - з часів козацтва, та навіть ще давніших часів, а надто запорозьких, упродовж року чоловік надовго зникав з життя жінки. Козак ішов на війноньку, казав прощай дівчинонько, і його кохана чи дружина плакала, його проводжаючи, пили усі на проводах на коня, на стремено і так далі.

Я от думаю - а йому, козакові, подобалось таке життя. Звичайно, складались специфічні історичні обставини. Але так, як багатьом малолітнім босякам, подобається утекти з дому (особливо влітку) і послати подалі батьків, школу і все на світі і насолоджуватись вольницею, аж поки не похолодає, і тоді, якщо не влаштувався на якусь ничку, проситись у притулок, звідки відправлять додому або в інтернат. А звідти по весні теж можна утекти. От і наші козаченьки боронили свою землю від татар і ляхів, але звикали до вільного кочового життя у козацькій вольниці, і хоч радо вертались до родини, але ненадовго.

Отож, козак поїхав, а його дружина в міжчасі, поки він воював, народжувала дитину, і її виховувала, потім другу дитину зачинала з ним взимку, а він навесні - знову на війну. Згадаймо "Тараса Бульбу". Приїхав батько, а сипи після маминого лона ше лиш у бурсі трохи вчились, от він на них подивився, спробував на кулачний бій і забрав із собою на війну, де всі і загинули. А хто лишився вдома?

Мати. Може ще з найменшим, який не встиг піти на війну і виріс, і допомагав матері, а потім одружився, аж тут всі потрапили в кріпаки. Попри все є факти. Війни в середині сімнадцятого століття винищували українське чоловіче населення, лишалися на селах жінки і малі діти. Далі було так само. Перша світова війна, більшовицька революція, знищення УНР, масова еміграція

українського війська на чолі з Петлюрою за кордон. А ще далі - тридцять третій й тридцять сьомий роки, коли повально всіх чоловіків, хто сповідав українську мову як релігію, забирали в ГУЛАГ. Потім Голодомор, потім Друга світова війна, знову масове нищення українських чоловіків, і от ми тепер - всі ми вихованці матерів, дуже мало бачили чоловічого прикладу, мужності, лицарства, принципу - тут поруч - батьківського слова, суворої справді чоловічої опіки.

Батьки були. Аче вони завжди їхали на війну, на заробітки або сиділи в тюрмах.

І виростили одне за одним покоління маминих синів, звиклих до маминого піклування, до маминої ласки, і шукали такі чоловіки собі в пару саме сильної жінки, схожої в далекій їхній підсвідомості на маму, і так минали століття.

"Звідкіля це ти узявся, де ти досі пропадав?..." - визвірюється Одарка на Карася в українській класичній опері "Запорожець за Дунаєм". Це архетип української родини вже здавна і донині.

Доволі часто лунають нарікання - чому в нас така дивна молодь, чому вона так радісно і легко перебирає далеко не чоловічі приклади втомленої європейської чи американської гламурності...

І зворотньо. Доведена до абсурду ідея рівності чоловічої і жіночої статі, набрала потворного образу в абсолютному фемінізмові, в основах якого зникає любов до чоловіка, а домінує саме бажання бажання його перемогти, ним керувати і бути "незалежною".

От лиш дітей у такий спосіб не народиш. І така сила в жінці - для жінки, а не для чоловіка. Жіноча сила в жіночості, в теплі, в умінні прийняти, приголубити і якщо треба, то в такий спосіб і знайти вирішення своїх проблем, і чоловік радо і ненапружено піде на поступки. Бо робитиме це заради Любові до Жінки, а не просто до особим жіночої статі, у якій все решта окрім тіла схоже на чоловіче начало.

Десь тут коріння більшості сьогоденних родинних проблем.

А насправді молодь наша не така вже й дивна, і ми не одні такі. Якщо трошки уважніше глянути на історію, то легко побачити, що цілий світ такий самий більш чи менш. І ми є часткою цілого світу, і ці моди новітні можуть нам не подобатися, ми можемо з ними воювати, боротися проти них, їх перечувати. Але вони є. І забороняти їх не можна, бо тоді цивілізація гине - або фашизм або комунізм. І хочемо чи не хочемо але ми прямуємо в одному зі всім світом напрямку - на все воля Божа.

Війни і революції струшували і Англію, і Францію, і Німеччину й інші країни упродовж всіх минулих століть. Вони теж мали такі самі біди, лиш інакше фарбовані, які мучили й нас.

І в цілому світі молоді люди, зокрема чоловіки тяжіють сьогодні до жіночого начала, і шукають у дружині і в коханці чогось материнського, отам десь підсвідомо. І тому можливо так пристосуються до пишних жіночих грудей, після довгої перерви (підсвідомо) знову припадаючи до грудей, які були головним джерелом життя після народження.

Культ матері є у всіх народів бо вона - початок, вона - основа, і врешті давній матеріархат був і будований на цій основі - десь там чоловіки бігали на полюванні, а жінка стерегла вогонь і вирощувала дітей. Діти знали лише матір, а батько був чимось умовним.

Врешті земля - теж мати. Ми з нічого народжуємось і ніщо входимо дві темряви. Але мати народжує нас і мати - земля забирає. Мати - праматір - вічна мати.

І тут проступає поволі, як із темряви у моїй, хоч ніби і релігійній свідомості, образ Діви Марії, матері Божої. Я довго не розумів Її святості, сенсу поклоніння їй, бо Христос для мене - уособлення страждання за гріхи інших, прийняття на себе мук за спасіння людства, Боголюдина, Син Божий, який прийшов на землю від Святого Духа і був забраний на небо Богом.

При всій міфологічності і неточності біблійних образів, сила євангельського слова могутня і всепереможна.

Євангельські істини абсолютні, заповіді пробивають всю нашу свідомість, і врешті вчитуючись у євангелії і діяння апостолів, кожного разу знаходимо для себе істину, яку ніби то віддавна знали. Вона наша з дитинства з підсвідомості, десь передана генетичним кодом, і спить у тій великій частині людського мозку, який не діє, який спить лишаючи маленьким тринадцятьом відсоткам діяти і осмислювати - хто ми?

Отже Христос, як символ, який Існував, народився, помер, воскрес і був вознесений.

Я це бачу, відчуваю і вірю.

Але його мати? Страждала за сина, за його долю і пережила його смерть.

І все?

Так мені здавалося.

Шаную жінку, що народила такого сина. Не більше.

Освітлення в моїй свідомості образу Діви Марії прийшло до мене поволі, пізніше і раптом, ніби істина, яка давно зріла в мені, ніби вогонь, який вже у глибинах десь існував, і от нарешті розгорівся, і стало тепло і світло довкруг.

Волинська Богородиця

Автор: Ribenchuk

Діва Марія - космічна мати, мати-небо, мати-світло, мати всіх матерів від народження втілення абсолютної чистоти душі, вибрана Богом для народження Боголюдини. Богородиця уособлює максимум чистоти можливої в рамках Творіння.

В ній втілюється все краще в людині, не затруєне упадком і декадансом. Вона є архетип Досконалої людини.

Досконала людина - стає ніби посередником між тваринним і духовним, між іманентним і трансцендентним, між метафізичним началом і реальним проявом Всесвіту - Землею.

Діва Марія - другий найбільший центр християнства після Христа, їй поклоняються так само як Христові віруючі, відчуваючи, що вона - поєднанує в собі небо і землю вона - мати світу, злучення розуму і серця, бо саме через неї Божий дух прийшов до людей в людській подобі.

Її непорочність є символом і правдою небесної сфери довкола нас. Вона - захист, прихисток, джерело світла, в якому ми щасливо розчиняємось, бо це мати, яка пробачить нам гріхи наші, як кожна мати прощає своєму синові його гріхи, приголубить нас і зцілить від душевної біди.

Затишок у маминому лоні, до якого біжить мала дитина з болем чи с трахом.

І з звертанням нашим до Діви Марії про поміч ми є тою дитиною, бо вона охоплює всю землю своїм материнським лоном, своїм теплом і світлом. Вмираючи, моя мама в безпам'яті вже сказала - "я хочу до мами!" Я раптом побачив у своїй мамі вічну дитину, якою також завжди буду я, завжди прагнутому до мами, несамохіть я прагнутому вернутись до того спокою, який дає тільки мама, тільки її святий дух, її найвища любов, її бачення тебе, як, завжди, своєї дитини.

Ми - завжди діти, коли в нас є матері і безпорадні і самотні діти, коли їх втрачаємо, бо мати - вічна і вона завжди з нами, допоки живемо, шоби потім з'єднатися з нею у небесному духовному житті.

Після народження довге і сповнене тривоги і сум'яття життя насправді є довгим, нескінченним тяжінням до жінки, до мами, прагненням повернутися у стан заколисаної теплими материнськими руками немовляти, пригорнутого до грудей.

Діва Марія з немовлям - це вона і ми. Кожен із нас - це немовля. Діва Марія - ідеальна мати, вічна мати, мати - космос, що спускається на землю, і коли ти його чуєш, він зцілює тебе і оновлює, ти живеш знову, в молитвах звертаючись до Матері Божої, як до вічного материнського начала, єдино спроможного по справжньому зрозуміти тебе, любити і прийняти, яким би ти не був.

Але кожна мати, вирощуючи сина, з часом хоче бачити в ньому лицаря, чоловіка, якого вона мало бачила, але омріяла у снах і думках, прагне в ньому знайти оперч і силу, якої їй з часом, з роками вже починає

бракнути. І тут включається вже інший двигун - чи материнська любов справді хоче добра своєму синові, чи вона таки хоче виростити його для себе і не віддавати іншій жінці- з якою він піде у ліжку і буде тішитися життям і народжувати дітей.

Правдива материнська любов аж ніяк не егоїстична, така мати саме і прагне віддати все дитині, аби вона була щаслива і радіє, коли її син, навіть далеко від неї, навіть коли вона його рідко бачить, щасливий і сильний у своєму життєвому поступові. В Діві Марії для кожного віруючого уособлюється образ вічної матері, яка завжди є, як є небо, як є сонце і світло. Це завжди з нами.

Входження в неї Святого Духу і народження Христа створило ідеальний образ непорочної матері, вищого символу не може бути.

Бо ж чоловік ціле життя мучиться неспроможний уявити собі свою маму коханкою чи просто дружиною, навіть у найкращому шлюбі, але в гріховному зв'язку, з якого народжується і він сам.

Мама - такою не може бути. Тілесний зв'язок чоловіка і жінки, хоч би якого кохання основою він не був, ніби суперечить самій ідеї матері.

Мама це віддане до кінця тепло своє тільки дитині, яку народжує. І ніби не повинна ніколи віддавати свою енергію і душевне тепло пристрастям простим і гріховним, якими так бурхливо живе усе людство.

Правди дві і вони суперечать одна одній, бо лиш тілесний зв'язок чоловіка і жінки творить іншу людину. Родина, кохання, пристрасті - однакові для чоловіка і жінки. Але чоловікові ніби вибачається, а от жінці - ні.

Лише образ Діві Марії знімає цю суперечність.

Вона є символічне всеохоплення людства. Всі люди - діти Діві Марії, діти Богородиці, походять душами своїми з її великого духовного лона, з вічного двигуна життя, з колообігу буття. І тому звертаючись до Діві Марії з молитвою, ми звертаємось до своєї матері, до вічної матері, до матері світу і її великої духовної материнської сили.

Тому наша країна, наш український народ із своїм сильним материнським началом при всіх недоліках своїх має іншу силу, має більше тепла і доброти аніж більш раціональний, можливо більш чоловічий Захід, має більше спроможності поділитися з ближніми, допомогти в біді, і просто радіти життям Ділячи цю радість безкорисливо і добровільно з ближнім, яким за євангелієм є кожен...

І ми благословляємо знак Матері на нашій українській землі, вічної Марії Оранти, яка розпросторює любов і мир на землі.

Дмитро НЕДІЛЬЧАК
митрофорний протоієрей

СЛЬОЗИ ПОКАЯННЯ

"Блаженні ті, що плачуть, бо вони втішаться" (Марк.5.4)

Людина часто у своєму житті зустрічає хвилини смутку, журби, і загублені речі, втраченій пляни і надії, розлука з близькими, а тим більше - втрата дорогої людини. Все це, більшою чи меншою мірою, на короткий або довгий час нас засмучує, затьмарює радість нашого жиггя.

Кожній людині властиво під час випробувань віддаватися смуткові, але не завжди він є корисний для нашої душі. В деяких випадках, журба і смуток цього світу можуть людину привести навіть до гріха, коли вона, маючи горе, впадає в безнадійний стан і розпач, сприймаючи це все, як глибоку трагедію. Ось це і є той самий *"смуток світу"*, що *"смерть спричиняє"*, так говорить ап.І Павло (2Кор.7.10), і його прикладаючи всі зусилля треба уникнути. І не тихі які плачуть через свої земні терпіння і прикроці, називає Христос блаженними, але тих, у яких сльози виходять з глибини духовної, сльози благодатні зцілення і очищення.

На світі немає людини, яка б жила і не згрішила. Тому кожний християнин повинен бути подібним до доброго господаря, котрий любить порядок і чистоту свого господарства, не допускаючи бруду і безпорядку. Так і ми не повинні терпіти всякої нечистоти, яка темними плямами лягає на нашу душу, вносячи в неї неспокій і біль. І коли ми бачимо і відчуваємо гріховність, убогість і недостойність своєї душі, в той самий час ми відчуваємо свою вину перед Богом і можемо знайти зцілення через блаженні сльози покаяння.

Історія людства пам'ятає багато прикладів духовного переродження через покаяння. В Старому Завіті ми бачимо, як пророк Давид, відчувши глибину свого гріховного падіння, звертається до Бога словами 50-го псалма, який став шедевром-перлиною покаяння:

"Помилуй мене Боже, з великої ласки Твоєї, і з великого милосердя Твого прости провини мої. Особливо омий мене від беззаконня мого і від гріха можш очисти мене. Бо беззаконня моє я знаю, і гріх мій повсякчас перед мною. Проти Тебе Єдиного я зрішив.... " (Пс.50.1.6).

Цар Манасія, за свої вчинки, опинившись в арійському полоні і зрозумівши своє становище, зі сльозами і словами покаяння звертається до Бога про помилування:

"Згрішив я, Господи, згрішив, і беззаконня мої я знаю, але прохаю, благаючи: провшимене, Господи, і не погуби..." (4Цар.21.1-17; 2Парл.33.1-20).

В Новому Завіті пригадуємо собі, як щиро каявся ап. Павло - ще не так давно, як один із гонителів християнства, а як тяжко плакав ап. Петро, коли, із третім співом півня, перед ним відкрилася безмежна глибина його провини триразового відречення від Христа, також через сльози покаяння отримала прощення гріхів своїх грішниця (Матв.26,75; Лк.737,38).

Ці приклади показують нам справжнє і щире покаяння за свої провини, яке не тільки очищує людську душу, але і в той же час піднімає її на високий рівень блаженства у Господі.

"Блаженні ті, що плачуть, бо вони втішаться" - говорить Христос. І справді Це є велика втіха, бо немає таких слів, якими можна описати радість християнина, який відчуває ангельську чистоту своєї душі, отримавши очищення в таїнстві покаяння. Це радість воїна - переможця, а те блаженство є не що інше, як єднання її з Христом, для дальшої витривалості в боротьбі проти гріха.

Амінь !

Ліда ЯЦЮХ
Лідс, Англія

ХАТА МОЄЇ ТІТКИ

В хаті моєї тітки, яку вигнали в тридцятих роках, жило начальство, тобто з партійних осіб. Хата стояла коло головної дороги, яку називали "соша" і дуже близько залізничної станції. Хата була нова, будована н вигляд міського будиночка, мала багато кімнат, крита була цинком, велика довга веранда з гарними квітами та кольоровими склами.

Поблизу веранди була добудована велика кімната, ми діти тільки заглядали з веранди у вікно і скоро тікали. Там було повно книжок, різних пляшчок на полицях, на стінах малюнки людської будови, а найбільше нас, дітей, лякав скелет людини, який ми називали "смерть". Чоловік моєї тітки, якого заарештували і по ньому пропав слід, був лікарем і належав до української інтелегенції. За добрих часів ми бігали до тітки і вона нас щедро обдаровувал цукерками, гралися ми в жмурки і ховалися за плюшові занавіси, які досягал до фарбованих підлогів. Прийшли нові господарі, та й все змінилось. Садочок запустився, тин потрохи люди розібрали на паливо, веранда давн розвалилась, а скелет не знати де подівся, Начальство часто мінялось, а разом ним зникали дорогі меблі, та порцелянова посуда нашої тітки.

Одного разу в тому будику поселилась нова родина, "Начальник" - та називали сусіди, бо ж ніхто не знав їхніх прізвищ. Кожного ранку то "начальник" відїзджав автомашиною в район, а його дружина їздила по селах та провадила агітацію про шасливе колгоспне життя.

Одного разу куховарка, яку завжди тримали вони, розказала сусідам, що її господиня дожидає дитину. Господиня почала носити цвітні широкі капоти: в скорім часі народився у них в районній лікарні син, якого вони назвали Октябрьонок. Відразу ж з далекого села привезли молоду дівчину-сироту, яка доглядала дитину.

Все мало бути добре і щасливо, але малий Октябрьонок дуже плакав, возили його в лікарню, викликали лікаря на дім. а дитина далі плакала. Начальник виглядав змучений, невиспаний і не знав, що далі робити. Одного дня він дивився на свого малого сина, який плакав, а й запитав дівчину Оленку, чи вона не знає чого малий плаче? Вона глянула на батька дитини і сказала: "дитину треба охрестити". Звичайно Оленка не знала хто був її господар. Він гостро глянув на Оленку, а вона взяла дитину і побігла в другу кімнату.

Проходили тижні, а в хаті був той самий клопіт. Начальник ходив задуманий, не хотів нічого їсти і знову запитав дівчину Оленку про свою дитину. Оленка вже не боялась, а сказала сміло, що дитину треба охрестити і воно не буде плакати. Батько дитини довго дивився на Оленку, а потім спитав: *“Де ж і як можна це зробити, бо ж немає тут у нас ні церкви, ні священників?”* Але Оленка дала йому пораду, що сусідка баба Палажка має багато у хаті ікон, що вона дуже релігійна і вона може похрестити дитину. Одного ранку начальник неміг зносити плачу дитини і пішов до сусідки баби Палажки. Стара жінка тільки сіла за стіл, щоб спожити свій скромний сніданок: чорний хліб посланий сіллю і кухлик води.

Начальник не сміло зайшов до хати і стара жінка запрошувала його до столу, він подякував і не знав з чого почати. Першим у вічі йому кинулась бідність старенької жінки, тільки ікони, які були майже на цілі стіні прикрашали маленьку убогу хатину. Над столом, під іконою, висіла лампадка в якій день і ніч блимав вогник. Начальник переступав з ноги на ногу і не міг видушити зі себе слова.

Святість і тиша заперли йому дух. Нарешті він сказав старій жінці, що малий син плаче день і ніч, а Оленка сказала, що його треба охрестити. Старенька жінка налякалась, почала відмовлятися, що на це має право тільки священник, а вона не може це зробити, бо ж ніколи щось такого не робила. Він стояв мов стовп, перебираючи шапку з одної руки в другу, а потім знову почав просити, щоб вона якось допомогла, бо ж він не може зносити більше дитячого плачу.

Сонце, яке не давно зійшло, і ясні промені впали через вікно на Ікону над столом і зробило кімнату яснішу, а лампадка замиготіла на іконі, ще більше, відбиваючи яскраве світло. Стояла глибока тишина. Начальник здригнувся і вийшов.

На другий день Оленка замотала дитину і понесла до баби Палажки. Баба Палажка зустріла їх привітно і зробила все, що змогла. Коли Оленка повернулась, то маленьке дитя вже спало спокійним сном.

Вона положила немовля на ліжко, підійшла обережно до батька дитини і сказала тихо: *“Ваш син тепер називається Олексій, бо ж сьогодні день “Теплого Олексі”.* У батька дитини на очах виступили сльози.

Коли начальник кожного вечора повертався додому, то він довго стояв під стовпом колишніх воріт і дивився в вікно старенької баби Палажки, в якому блимав вогник лампадки, перед іконою Спасителя.

УАПЦ в діаспорі**ДІЯЛЬНІСТЬ КОНСИСТОРИЇ І УАПЦ
У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ****• Парафія УАПЦ м. Ковентрі**

Через стан здоров'я настоятеля, служіння в храмі Іоана Хрестителя в Ковентрі завершилося. В тім часі для вірних парафії УАПЦ, Адміністратор і вже Гогова Консисторії приділював духовні потреби: похорони, хрестини і т.д. в храмі УГКЦ.

Після упокоєння настоятеля світлої і блаженної пам'яті Григорія Гусака Голова Консисторії відвідав храм Іоана Хрестителя, щоб забрати перковні речі. У знак подяки отцям УГКЦ Давидові Сенику і попередньому М. Онацьку подаровано дві надпрестольні ікони. Решта перевезено до парафії св. Покрови у м. Рочдейль.

Завдяки сину настоятеля Володимира Гусака, церковне конто закрито і Ф2,500 подана, і за статутом переписана на Консисторію.

На завершення церковної діяльності, отримано листа від ректора церкви, де парафія діяла. Двері нам не закриті.

THE PARISH OF ST. JOHN THE BAPTIST. COVENTRY.

From: The Rector St. John's Rectory,
9 Davenport Road, Coventry. CV5 6QA

22nd June 2010

Dear Father Matwijczuk,

Firstly may I say that I was sorry I was not available when you called to collect your liturgical items. Sadly, I had to return briefly to my home and thus missed you.

Secondly, and most importantly, may I say what a wonderful surprise I had, when I returned to church and Margaret Oliver gave me your kind gift of the Three Icon; is really a most beautiful gift and one that I shall treasure as a reminder of the associations St. John's has had for many years with the Ukrainian Orthodox Church.

If I could further trouble you to tell me, who the saint and bishop is on the panel? I understand from Margaret that you expressed the hope that in the future you may, find a priest who could serve in the Midlands area. Should you ever be successful in this, I do hope that you would feel able to approach St. John's to church again.

Once again, please accept my deepest gratitude for the Icons. This gift will have pride of place in my study. May God bless you and all your people.

Yours in the Cross of Our Lord Jesus Christ,

The Rev'd Fr. P.N.Such

Tel/Fax: 024 7667 3202

E-mail: pnsuch@btinternet.com

- **Зелені Свята : 23 травня 2010**

На Тарасівці, Владика Гліб від УГКЦ відправив Архисерейську св. Літургію, тоді походом перейшли до могили полеглих, де з Головою Консисторії УАПЦ протоієреєм Богданом Матвійчуком, відслужено Панахиду, опісля о. Богдан висловив святочне слово, перед вшануванням і покладенням вінків громадськими установами до могили.

- **Школа Українознавства м. Лондон**

26 червня 2010 року при Відділу СУБ м. Лондон завершено шкільний рік 2009-2010 молитвою - молебнем відправленим отцями УАПЦ Євгеном і УГКЦ Левом.

- **65-ліття Української Православної Церкви свв. перв. ап. Петра і Павла у Мюнхені**

10-11 липня 2010 р. відбулося урочисте відзначення 65-ліття Української Православної Церкви у Мюнхені. Урочисті заходи очолив Його Високопреосвященніший Владика Іоан - Архiepіскоп Лондонський і Західно Європейський.

Урочистості розпочалися у суботу 10 липня Всенічною відправою під свято свв. первоверховних апостолів Петра і Павла, історичного Храму, який існує, ще з таборових часів. Після Всенічної, відправлена Панахида за душі спочилих Духовенства і Вірних Мюнхенської парафії.

У неділю 11 липня місцева громада, гості з Англії, Франції, Німеччини та офіційні гості зібралися в храмі, щоб привітати Владика Іоана. За давньою традицією хлібом і сіллю, вітав Владика Голова Парафіяльної Ради п. Роберт Гриньо, а настоятель парафії отець протоієрей Валентин Смоктунович вітав Владика з Хрестом при вході до храму.

В 10.00 год. розпочалася Свята Божественна Літургія, яку очолив Владика Архiepіскоп Іоан. На св. Літургії Владиці співслужили архімандрит Деніол з Валії, архімандрит Іларіон з Франції, протоієрей Валентин Смоктунович настоятель парафії в Мюнхені, протоієрей Валентин Гаврилюк з Нового Ульму та протодиякон Олег Євсєвський.

У вівтарі молилися протоієрей Богдан Матвійчук Голова Консисторії УАПЦ у Великій Британії, та о. Володимир Війтович, настоятель парафії УГКЦ в Мюнхені.

Прислужували читець Олександр Смоктунович, Давид Смоктунович та Дарій Дубицький. З піднесеним молитовним настроєм співав місцевий хор, під керівництвом п. Юрія Дубицького.

Під час малого входу, о. протоієрей Валентин Смоктунович був відзначений високою церковною нагородою - Мітрою.

Після Божественної Літургії була влаштована спільна трапеза, у приміщенні при храмі. Трапезу прикрасив своїм чудовим співом народний хор "Перли України" з Інголштату.

Після обіду п. Валерій Протопопів прочитав реферат, який приготував п. Іван Жеґуц, про початки Української Еміграції в Німеччині після другої світової війни, та таборів часи.

Від Єпархії УАПЦ у Великій Британії подаровано парафії престольні ікони, а настоятелю ікони-складні в пам'ять нагороди.

- **СУМ - Спілка Української Молоді**

12 червня 2010: Капелян СУМ прот. Богдан Матвійчук від УАПЦерквиз', парохом УГКЦ о. М. Онацьком, відслужили Молебень на початку Окружного Здвиґу СУМ Округи "Північ", який відбувся у м. Брадфорд.

3 липня 2010: Капелями СУМ від УАПЦ і УГКЦ прот. Богдан Матвійчук і о. Давид Сенік відкрили 62 Крайовий Здвиґ СУМ в Тарасівці, Дарбі молитвою і привітальними словами.

- **ПЛАСТ у Великій Британії**

1 серпня 2010: Капелян Пласту від УАПЦеркви прот. Богдан Матвійчук відвідав Пластову оселю у Валії і відправив Молебень і Панахиду за упокій новопредставленого і довголітнього Голову Пласту - пл. сен. бл. пам. Миколу Поповича. Син Давид тримав пропам'ятну свічку батькові.

- **День Незалежності України**

29 серпня 2010 року при пам'ятнику князю Володимиру Великому, а відтак в залі місцевого Відділу СУ Б м. Лондон, відзначено 19 річницю незалежності України. Участь від УАПЦ у Великобританії брав настоятель Катедрального Собору прот. Євген Стасюк.

- **Школа Українознавства м. Лондон**

11 вересня 2010 року розпочався новий навчальний рік проведеною молитвою отцями УАПЦ і УГКЦ.

- **60-ліття ОБВУ**

5 вересня 2010 року при Відділі СУБ м. Лондон відзначено 60-ліття многогранної активної діяльності Об'єднання Бувших Вояків Українців у Великій Британії. Привітальне слово від УАПЦ у Великобританії висловив настоятель Катедрального Собору прот. Євген Стасюк.

- **День Незалежність – Лондон**

22 вересня 2010 року на запрошення Посольства України оо. Матвійчук і Недільчак прийняли участь у відзначенні 19-річниці незалежності України і першу зустріч з новим послом Його Екселенцією Повноваженим і Надзвичайним Послом України Володимиром Хандогієм.

- **День Скорботи**

Рочдейль: 26 листопада 2010 року: В першу річницю спорудження пам'ятника жертв Голодомору-Геноциду, та опісля походу від Ратуші до пам'ятника покладено вінки депутатом парламентау МР Simon Danczuk, заступником мера Рочдейлю Аланом Годсоном і мером м.

Кіхлей Іан Вілсон, голова Відділу СУБ м. Рочдейль Володимир Дучак і радник Централі СУБ М. Лайщук.

Отці УГКЦ Ярослав Рій і Євген Небесняк, Голова Консисторії УАПЦ у ВБ протоієрей Богдан Матвійчук, відслужили Панахиду.

З відкриттям і словом виступила організатор відзначення Анна Кецик і голова Відділу СУБ Володимир Дучак, а о. Богдан завершив відзначення проповіддю.

Вшанування продовжилося при Відділі СУБ. Словом відкриття і перед заключною молитвою до жалібного зібрання представництва і громади, виступили організаторка Анна Кецик і Володимир Дучак, тоді запаленно сім свічок, і виступили словом пошани місцеві чинновники, прочитанно живі спогади Геноциду, і з доповіддю виступив представник централі СУБ п. М.Лайщук. Вшанування завершено молитвою за народ, висловлену отцем Богданом, та відспіванням всіма "Боже Великий".

Лондон: 27 листопада 2010 року: в третій годині, положено послом, радниками і громадами, квітів до могили, а опісля перед пам'ятником Голодомору при Катедральному Соборі УАПЦ св. Преображення м. Лондон, духовенство УГКЦ Владика Гліб, оо. Лецишин і Лев і УАПЦ оо. Матвійчук, Стасюк і Юречко відслужили Панахиду при співі Катедрального Хору під реґенством Івана Біланюка.

Вшанування продовжилося в церковній залі, де виставлено виставку Голодомору, руками п. Володимира Музички.

З пропам'ятним словом виступили Владика УГКЦ Гліб, протоієрей Богдан Матвійчук УАПЦ і посол Володимир Хандогій. Катедральний хор проспівав жалібний "Святий Боже", опісля просвітлено фільм Олесь Янчука "Голод 33".

Генк, Бельгія: 28 листопада 2010 року:

Після Святої Літургії і відзначення храмового свята Архистратига Михаїла, відслужено Панахиду жертвам Голодомору настоятелем прот. Віталієм Дерев'янком і прот. Богданом Матвійчуком і опісля положено квіти до пам'ятника, посольством України в Королівстві Бельгія.

- **День Збройних Сил України**

9 листопада 2010: На запрошення Посла і Військового Аташе, отці Матвійчук, Стасюк і Недільчак від УАПЦерки у Великобританії, відвідали посольство, щоб відзначити 19-річницю Збройних Силь України, і попрощатися з Військовим Аташе полковником Русланом Куриляком, в зв'язку з закінченням терміну перебування.

- **Пан-ортодоксальна Асамблея, Великобританія**

16 листопада 2010 року в Лондоні засіло перше зібрання і засідання пастирського комітету, на якому представляв УАПЦ у Великобританії Голова Консисторії протоієрей Богдан Матвійчук. УАПЦерква рівнож представлена в двох інших створених комітетах - Наукова і Теологічна.

- **5 років ПЛАСТ-у в Лондоні**

11 грудня 2010 року в приміщені СУБ м. Лондон, відзначено 5-річницю відродження Лондонської станиці Пласту і свято "Андрія". Присутній на відзначенні настоятель Катедрального Собору прот. Євген Стасюк, який привітав відзначення і передав привітання від Капеляна Пласту від УАПЦ Богдана Матвійчука.

- **Пан-ортодоксальна Асамблея Єпископів, Великобританія**

14 грудня 2010 року відбулося друге (перша 21 червня) зібрання Єпископів Пан-ортодоксальної Асамблеї Великобританії в Грецькому Центрі Archdiocese of Thyateira & Great Britain, London.

Х СОБОР МИТРОПОЛІЇ УАПЦ У ДІЯСПОРІ

В днях 29 по 31 жовтня 2010 року, в храмі св. Апостола Симона Зилота, Париж, Франція, відбувся Х Собор Митрополії УАПЦ у Діаспорі. - Реєстрація почалася при Церкві, ще в четвер 28 жовтня 2010 року, при якій делегати і учасники отримали змінену Програму Собору, Протокол ІХ, Собору 2005 року і адміністративну папку з потребами.

В п'ятницю 29 жовтня пополудні, до вже зареєстрованих і сидячих делегатів і гостей, вступили до храму Архiepіскоп Іоан в супроводі Голови Консисторії Австралійської і Ново-Зеляндської Єпархії, архипресвітера Миколи Сердюка і Анатолія Жуківського, які приступили до почесного стола. Високопреосвященніший Владика Іоан привітав всіх присутніх і відкрив Собор молитвою.

Продовжуючи, предстоятель Собору Владика Іоан сам пропонував кандидатури двох секретарів, о. Сергія Герасименка (Франція) і

Миколу Деревінського (Англія), до останнього якого делегація УАПЦ з Великобританії протестувала проти його реєстрацію, делегатом Собору від громади Ноттінгхаму і зверненням настоятеля і Голови парафії прямо до Владики, яке протидіяло реґляменту Собору. При реєстрації Голова Передсоборової комісії інж. Микитенко підтвердив порушення реґляменту, а незважаючи на це, Владика відхилив протести і приділив його в секретаріат.

Так само, Владика сам подав кандидата на президента Собору архипресвітера Миколу Сердюка і заступника Анатолія Жуківського.

Владика Іоан прочитав вступне слово, в якому представлено, що Собор перебуває в самому тому часі, як ХІХ Собор УПЦ США, причина "яка виникла помилково", тому Митрополит Константин відсутній і звернувся до отриманого привітання від Митрополита Константина до себе (копія, яка вже і була отримана Консисторією УАПЦ у Великобританії з проханням коментаря). Привітання прочитано, і певні застереження і зауваження висловлено. (Копія листа включена на ст. 48-49).

Вшановано пам'ять всіх померлих священослужителів і вірних УАПЦ, які відійшли у вічність з часу ІХ Собору 2005 року співом Вічна їм Пам'ять !

Представлено нову програму Собору з проханням подання додатків. Від Єпархії УАПЦ у Великобританії подано слідуючі точки до програми, які були зареєстровані в секретаріаті (а не подані до розгляду в Програмі, а тільки згадані в неформальних дискусіях).

- а) В якому способі Митрополія нині підтримує створення Одної Помісної Православної Церкви в Україні?
- б) Щоб Собор уточнив питання-“Чи Митрополія - Автокефальна?”
- в) Щоб розглянути рівень представництва Церкви на Єпископському рівні, особливо в зовнішніх - Пан-ортодоксальних зустрічах і комісіях.
- г) З'ясувати причини проведення Собору в самому часі, коли проходить XIX Собор УПЦ США.

Після перерви Владика подав список кандидатів до Мандатної, Номінаційної і Резолюційної комісій, і прикликав їх до праці.

Звітував Голова передсоборової комісії інж. Микитенко, повідомляючи хронологію кореспонденції з Митрополитом і комісією, згадав про неспроможність відповісти на певні отримані питання, та що будь-яке спізнення формальності не припинило виконання регламенту, і представив реєстраційний і мандатний стан Собору.

З огляду докладності Протоколу IX Собору, на пропозицію митр. прот. Валентина Смоктуновича (і само так як в Лондоні), погоджено перенести прочитання і дискусію над ним до наступного дня. Замінило цю точку і при спішено точку "Звітування".

На питання до звітів і присутніх членів Ради Митрополії, Митрополичої Консисторії, Церковного Суду, Статутової Комісії, Референта Молоді, Контрольної Комісії висловлено - "не діяли!".

Повернено тоді до звітів Єпархій. Голова Консistorії прочитав "Звіт діяльності УАПЦ у Великобританії". Роздано звіт діяльності Австралійської і Ново-Зеляндської Єпархії. Голова Консistorії Австралії і Ново-Зеляндії прочитав розданий звіт, а з огляду браку часу, мусив зупинитися на продовженні читання до наступного дня.

Вечірня і вечеря завершили перший день Собору.

Другий день: Собору відкрито молитвою. Продовжуючи Програму, точка звітів, заступник Голови президії, Анатолій Жуківський несподівано представив пропозицію, що з огляду на "жорстокість", "контroversійність" і "тендентність" вчорашніх започаткованих звітів, запрополювати, що "всі звіти прочитані" і припинити дискусії над ними. Делегація від УАПЦ у Великобританії попросила перерву, щоб переглянути пропозицію, опісля якого було угоджено прийняти пропозицію, на умові, що секретаріят не внесе ніяких змін до Собору поданих писемних звітів і доступ до них залишиться через секретаріят Собору. Владика Іоан зачитав короткий звіт діяльності приготовлений попереднім правлячим Єпископом Західньо-Європейським і Лондонським Андрієм Кратійським.

Повернено до Протоколу і Постанов ІХ Собору, і дискусія проведена на певних її точок і Його розуміння, і на відповідь тих поглядів, підтверджено, що протокол написаний згідно пам'яті там присутніх делегатів та за стенографією Собору, за яким Протокол тоді був прийнятий, з відлучення одне речення ст. 13 четвертий абзац (*і прийнято з помилкового розуміння - секретарів Собору 2005 р.*).

Маркіян Остапчук прочитав список діяльності приготовлений Адміністратором Німеччини митр. прот. Анфіром Остапчуком, а митр. прот. Борис Хайневський представив діяльність Франції і Бельгії. Під точки "Різне" проведено дискусії.

Собор прийняв пропозицію Президії встановити Фінансовий Бюджет для Митрополичої Ради, для користування підготовок Соборів і створення та утримання веб-сайт Митрополії. Угоджена передплата Єпархій, така:

Великобританія:	40 фунтів від парафії:	20Ф від громади
Західня Європа:	50 євро від парафії:	25 євро від громади
Австралія і Ново-Зеляндія:	50 долярів від парафії:	30 долярів від громади

Прочитано вибрані керівні органи итрополії:-

Митрополича Рада: Голова Блаженніший Митрополит Константин-США
Архиспископ Іоан,
митр. прот. Борис Хайневський (Франція),
Маркіян Остапчук (Німеччина),
Олександр Смоктунович (Німеччина).

Митрополича Консисторія:	Архiepіскоп Іoан (голова), прот. Богдан Матвійчук (Великобританія), митр.прот.Валентин Смоктунович (Німеччина), Микола Деревінський (Англія). інж. Петро Микитенко (Франція).
Церковний Суд:	Голова прот. Микола Соломка, митр. прот. Василь Касіян + 1 (до ко-оптування). (Австралія)
Контрольна Комісія:	Голова прот. Валентин Гаврилук (Німеччина), Сільвія Орлик (Франція), Андрій Іванюк (Англія).
Статутна Комісія:	Голова Архипресвітер Микола Сердюк, отець Михайло Смолинець, Анатолій Жуківський (Австралія)
Референт Молоді:	Голова отець Сергій Герасименко (Франція), Микола Деревінський (Англія), Маркіян Остапчук (Німеччина), Олександр Смоктунович (Німеччина).

Голова Резолюційної Комісії митр. прот. Борис Хайневський прочитав Резолюції Собору (*див. стор. 54*).

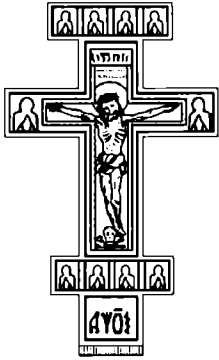
Владика Іoан завершив Собор заключним словом піднесення, і закриття Собору словами подяки і бажанням, та молитвою, а вечором відправлена Всенічна Відправа.

* * *

В неділю 31 жовтня 2010 року, відслужено Архисреїську св. Літургію. На малому вході нагороджено: Мітрою протоієрея Валентина Гаврилюка (Німеччина) і золотим хрестом протоієрея Миколу Соломка (Австралія) і отця Сергія Герасименка (Франція). Владика поблагословив носіння кабінетного хреста з оздобами Голові Консисторії УАПЦ у Великобританії.

Митр. прот. Валентин Смоктунович приділив парафії св. Апостола Симона Зилота, Требник Петра Могили. А в кінці вшановуючи 10-ліття Єпископського служіння Владика Іoана на Австралійсько-Новозеландській Єпархії, Голова Консисторії архипресвітер Микола Сердюк подарував і наложив на Владика пропам'ятний архисреїський набір - Панагію і Хрест.

*протоієрей Богдан Матвійчук
Голова Консисторії
УАПЦ у Великобританії*

Ukrainian Orthodox Church of the USA

Ecumenical Patriarchate of Constantinople

Archdiocesan Administrative Centre -Office of the Consistory

+ Constantine , Metropolitan

+ Antony / Archbishop
and Consistory President

+ Daniel / Bishop

14 жовтня, 2010 року Божого
Покрова Пресвятої Богородиці

Високопреосвященному Архиепископу Іоанові,
Улюбленим у Христі духовенству та вірним
Української Православної Церкви в Діаспорі

Мої дорогі та улюблені браття в Христі Господі,
Високопреосвященний Владико Іоане,
духовенство і вірні, котрі надані у Вашу духовну опіку:

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ !

Із словами любові та духовної радості вітаю Вас у дні зібрання Х Звичайного Собору Української Православної Церкви в діаспорі. Сам Дух Святий зібрав усіх Вас для молитовного поєднання та роздумів над минулим та майбутнім єпархії. Церква є Тілом Христовим і всі наші парафії, духовенство та вірні мають святу відповідальність опікуватись місією Церкви, тобто спасінням людських душ.

Покоління Українських Православних християн протягом останніх 100 років знайшли духовний дім для себе в Європі, Австралії та Новій Зеландії (а також і в Північній та Південній Америці, Канаді). Я неодноразово мав можливість із молитовною радістю на устах, споглядати за зростом та успіхами Вашої єпархії, завдяки присвяті та проводу Вашого правлячого архиєрея - владика Іоана та його попередників. Такий зріст та служіння Христові надали можливість тисячам вірних різних національностей в околицях, де наші громади несуть своє служіння, пізнати Христа та Його Святу Православну Церкву. Я особисто складаю свою подяку за віддане служіння владиці архієпископу Іоану протягом багатьох років!

Я щиро молюся Богові, щоб цей Собор став новим натхненням для кожного з Вас жити та діяти завжди в ім'я Господнє. Отож, продовжуймо зберігати духовні надбання нашого Українського Православ'я та передаймо не тільки не пошкодженими їх, але в цілості та відновленими майбутнім поколінням у нашому сьгоднішньому світі. Нам дано ще багато передати світові та нашій Україні, особливо беручи до уваги нашу сильну віру та приклади присвяти і побожності. Одним із найкращих шляхів досягнути цю мету не тільки в цю мить, але щохвилини нашого життя - це наново присвятити себе Христові і Його Місії. Це і є ціллю та сутністю нашого життя - тому ми і носимо ім'я Христа і називаємо себе християнами. Ми всі одягнули Христа на себе в святому Хрещенні та отримали повноту Святого Духа в Миропомазанні. Нехай же наше щоденне життя постійно відзеркалює оцю святу дійсність.

На превеликий жаль, у зв'язку із проведенням 19 Звичайного Собору УПЦ в США в ці самі дні, я не можу взяти активну участь в засіданнях вашого Собору, хоч я щиро люблю перебувати з Вами, ділити з Вами Ваші улюблені традиції, котрі Ви так щиро адаптували в життя Українського Православ'я. Мені завжди приємно бути з Вами, моїми духовними дітьми, бачачи любов Христову у Ваших очах та радість і гостинність з якими Ви вітаєте своїх гостей. Вітаю усіх Вас від імені архієпископа Антонія та єпископа Даниїла, моїх співбратів у архієрейському служінні. Ми часто згадуємо наше перебування з Вами та з нетерпінням очікуємо відчувати Вашу любов і гостинність в майбутньому.

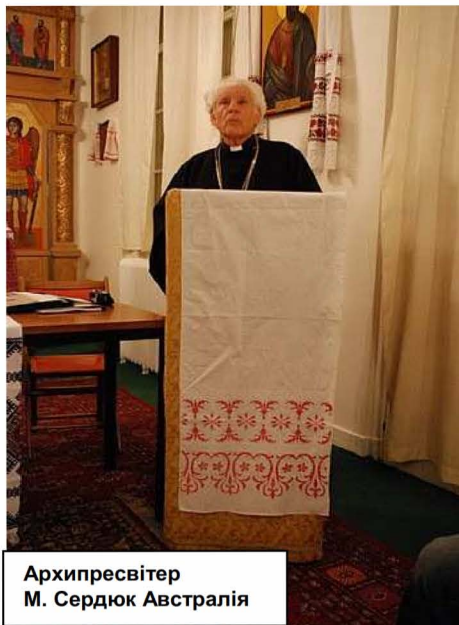
Усі Ви в моїх молитвах та молитвах духовенства і вірних Української Православної Церкви Сполучених Штатів Америки;. Моліться за нас також.

В Христовій всеобіймаючій любові,

+ Константин, митрополит

Х СОБОР МИТРОПОЛІЇ УАПЦ У ДІЯСПОРІ

Архипресвітер
М. Сердюк Австралія

Делегат В, Музичка - Англія

Владика Іоан закриває Х Собор

Х СОБОР МИТРОПОЛІЇ УАПЦ У ДІЯСПОРІ

Делегація – УАПЦ у Великобританії

UAOChurch Delegation from Great Britain

Делегація – УАПЦ з Австралії і Ново-Зеландії

UAOChurch Delegation from Australia & representing New Zealand

Делегація – УАПЦ у Західній Європі

UAOC Church Delegation from Western Europe – France & Germany

Духовенство X Собору

**ХРАМ СВЯТОГО АПОСТОЛА СИМОНА ЗИЛОТА
ПАРИЖ, ФРАНЦІЯ**

Фото : О. Смоктунвича

РЕЗОЛЮЦІЇ і ПОСТАНОВИ

Х Собору Митрополії Української Автокефальної Православної Церкви у Діаспорі

1. Десятий Собор уклінно вітає Його Святість Вселенського Патріарха Варфоломія Першого, Архієпископа Константинополя і Нового Риму.
2. Десятий Собор складає вдячність Блаженнішому Митрополиту Константану за Архипастирське благословення, уділене Архієпископу Іоану на відбуття й очолення Х Собору Митрополії УАПЦ у діаспорі.
3. Десятий Собор Митрополії Української Автокефальної Православної Церкви в діаспорі, що складається з Західноєвропейської, Великобританської й Австралійсько-Новозеляндської Єпархії, сердечно вітає Високопреосвященнішого Митрополита Константина, Первоієрарха УАПЦ в діаспорі, Високопреосвященнішого Архієпископа Іоана і бажає їм кріпкого здоров'я, сил і витривалості в їхньому служінні Богу, Церкві і українському народу.
4. Десятий Собор сердечно вітає Архієпископа Юрія, єпископа Торонто, з обранням Його Митрополитом Української Православної Церкви в Канаді, бажає доброго здоров'я, сил і витривалості в Його митрополичій архипастирській праці.
5. Десятий Собор вітає Митрополита, ієрархію і делегатів ХІХ Собору Української Православної Церкви США, та бажає плодовитих постанов для добра Церкви на Славу Божу.
6. Десятий Собор вітає Високопреосвященнішого Архієпископа Іоана, з призначенням, Його Блаженством, Митрополитом Константином, Перво-ієрархом УАПЦ в діаспорі, на становище Заступник Митрополита Митрополії УАПЦеркви в діаспорі.
7. Десятий Собор висловлює щирoserдечну вдячність Високопреосвященнішому Архієпископу Іоану за його духовну опіку єпархій, за його батьківські старання, турботи в підготовці й довершенні праць Х Собору, і за Його рішучі наміри скріпити Єпархії духовно.
8. Десятий Собор висловлює подяку парафіяльним радам, братству і сес-трицтву, Єпархії Австралійсько-Новозеляндській УАПЦ за їхню моральну і фінансову допомогу на проведення Х Собору Митрополії УАПЦ в Парижі.

9. Десятий Собор вітає Митрополічу Раду, Митрополіче Управління, Єпархіяльні Консисторії, отців настоятелів, парафіяльні ради, братства, сестрицтва, молодечі організації, парафіяльні хори, та всіх вірних УАПЦ.
10. Десятий Собор вітає Ієрархів, Митрополічі Ради, Консисторії, духовенство і вірних Української Православної Церкви в Сполучених Штатах Америки і Української Православної Церкви в Канаді.
11. Десятий Собор сердечно вітає весь народ Незалежної України, її Президента, Парлямент і Уряд і закликає Президента й Уряд, ієрархію і духовенство брати більш активну участь в утвердженні Однієї Помісної Української Православної Церкви в Україні.
12. Десятий Собор вірить, що наші брати й сестри в Україні, нині спокушені церковними роздорами, знайдуть в собі християнську любов обнятися і об'єднатися.
13. Десятий Собор вітає новоприбулих з України на постійне проживання поза межами Батьківщини, і закликає їх ставати членами наших парафій в поселених країнах, щоб спільними силами забезпечити існування організованої Української Автокефальної Православної Церкви, церковної спільноти в діаспорі, ще на довгі роки.
14. Десятий Собор вшановує блаженну пам'ять Святішого Патріярха Української Автокефальної Православної Церкви і всієї Русі-України Мстислава Першого, та схиляє Свою голову в глибокій пошані в пам'ять покійного Патріярха, Архипастиря, мецената української культури, та заслуженого українського діяча, який все своє трудове життя присвятив служінню Богові, Церкві й Україні.
15. Десятий Собор в 77-річницю Геноциду в Україні 1932-1933 роках схиляє свої голови перед пам'яттю мільйонів жертв Голодомору, а рівнож вшановує пам'ять і єрархів, священиків і вірних УАПЦ, що відійшли у вічність в Україні і діаспорі протягом минулих 89 років, а також вшановує пам'ять померлих ієрархів, духовенства і вірних від часу IX Собору УАПЦ в діаспорі.
16. Десятий Собор пропонує керівним органам Митрополії і Єпархіяльним Управлінням мати постійно на увазі складну проблему браку священиків, та старатися використовувати всі можливості подолати брак с вященнослужителів.

17. Десятий Собор закликає всі органи в Митрополії УАПЦ в діяспорі спрямувати всю енергію на піднесення духовного стану своїх вірних, а також і Єпархіальні Управління повинні звертати особливу увагу та працювати посилено в ділянці приєднання української православної молоді до УАПЦеркви.
18. Десятий Собор закликає православну молодь, зокрема студентів студіювати богослів'я в семінаріях Церков УПЦ США чи УПЦ в Канаді, щоб зміцнити Митрополію новими священиками.
19. Десятий Собор доручає і прохає новообрані керівні органи Митрополії присвятити особливу увагу скріпленню і розвитку УАПЦ в діяспорі, кладучи вагомий наголос і увагу на парафії, їхнє життя, проблеми і розвиток та допомагаючи їм подолати всі їхні труднощі.
20. Десятий Собор доручає новообраному органу Митрополії УАПЦ звернутись до проводу УПЦ США і УПЦ в Канаді і вірних наших єпархій за фінансовою допомогою для завершення будови храму св. Апостола Симона Зилота в Парижі.
21. Десятий Собор пропонує і закликає Єпархіальні Консисторії, отців настоятелів і парафіяльні ради, братства, сестрицтва і вірних Митрополії УАПЦ у діяспорі співпрацювати з журналом Митрополії УАПЦ у Діяспорі й Єпархії у Великій Британії - «ВІДОМОСТІ», сприяти журналові морально і матеріально й надсилати " матеріяли і дописи до редакції.
22. Десятий Собор радіє з створення " Комунікаційної і Інформаційної Служби " в Митрополії.
23. Десятий Собор рішив, щоб протокол повинен бути готовий і висланий делеґатам не пізніше 6 місяців після Собору.
24. Десятий Собор рішив створити для Митрополії " веб сайт " і "бюджет Митрополії", який може бути вжитий тільки на підготовку Соборів, створення і утримання " веб сайт " Митрополії.

Резолюційна Комісія

 Ювілеї

Храмове Свято Успіння Пресвятої Богородиці, Манчестер

"Бо віднини ублажатимуть мене всі роди" (Лк1.48)

29 серпня 2010р. в храмі УАПЦеркви м. Манчестер, відбулося святкове богослужіння з нагоди храмового свята - Успіння Пресвятої Богородиці. На свято зібралось багато віруючих, які склалися не тільки з трихожан храму, але і навколишніх парафій - Рочдейль, Олдгам,

Аштон і Стокпорт, які прийшли, щоб разом прославити опікунку роду людського - Пречисту Діву Марію і взяти участь у спільній молитві і богослужінні.

Святкове богослужіння очолив прот. Богдан Матвійчук - Голова Консисто­рії УАПЦ у Велико-

британії (і виконуючий обов'язки настоятеля, під час недуги настоятеля протопресвітера Афанасія Максимука), в співслужінні гостя з Бельгії прот. Віталія Дерев'янка, митр, прот. Дмитра Федільчака, отці гості з України о. Володимир і протодиякон Золодимир, та протоієрея Михайло Дяченко - емерит.

Співало два хори: Святу Літургію відспівав Катедрального Хор Собору Св. Преображення м. Лондон, під керівництвом п. Івана Біланюка а Молебень до Пресвятої Богородиці проспівав хор парафії св. рів. ап. кн. Володимира м. Олдгам під керуванням п-ї Талини Сай. Після прочитання св. Євангелія, проповідували, о. Дмитро в українській мові і о. Богдан в англійській.

По закінченні Молебня, Голова Консисто­рії УАПЦ у Великобританії прот. Богдан Матвійчук виголосив многолітства Предстоятелю УАПЦ у діаспорі Митрополиту Константану, травлячому Архiepіскопу Іоану, духовенству, парафіянам і всім вірним УАПЦ, а також помолився за здоров'я всіх хворих і за болючого настоятеля протопресвітера Афанасія, і Вічну Пам'ять тропівано всім парафіянам, які відійшли до вічного спочинку.

Опісля вручено предстоятелем свята, дарунок - кадило Голові парафіяльної ради храму Євгену Максимуку (син настоятеля) від гостя з України отця Володимира, а від Консисторії подаровано цінну ікону Божої Матері скарбниці і Голові сестрицтва п-і Олі Мокляк (племінниця настоятеля) і пропам'ятні ікони-складні диригентам обох церковних хорів.

Пізніше всі були запрошені на святковий обід, приготовлений сестрицтвом і жінками парафії, і на завершення святочного свята о. Богдан подякував духовенству і всім присутнім за їхні молитви до Богородиці, Катедральному хору за труд поїздки, згадуючи їхнє це друге паломництво до храмів УАПЦ поза Лондоном, і що мають ще загостити до інших храмів.

На закінчення предстоятель свята прот. Богдан Матвійчук побажав усім щастя, здоров'я на " Многая і Благая Літа! ".

Митр. прот. Дмитро Недільчак

Храмове Свято Різдва Св. Івана Хрестителя, Ноттінггам

Церковне життя православних українців почалося в м. Ноттінггам (що на середині Англії) вже 1949 року. Тоді о. прот. Олександр Довгаль приїздив і служив Богослужіння.

В лютому 1960 р.Б. призначений настоятелем о. Степан Морозюк, і прибув диригент Анатолій Кліш. Парафія почала розвиватися і відвідали її Блаженніший Владика Митрополит Полікарп (1952), ВПР Архієпископ Мстислав (1961), Преосвященний Владика Єпископ Орест (1970) і ВПР Владика Архієпископ Володимир (1984 і 1985).

17 лютого 1975 р.Б., на 54 році життя, упокоївся в Бозі о. протоієрей Степан Морозюк. Отець прот. Григорій Гусак став новим настоятелем парафії. За їхню відданість, парафія процвітала. Втішався добрим хором. В парафії відбувалися пастирські-дяківські курси, а

з плином часу останньої декади, кількість парафіян зменшилася.

Настоятель прот. Григорій Гусак упокоївся в Бозі 21 вересня 2009 року. В річницю упокоєння на могилі, Голова Консисторії о. Богдан і о. Дмитро відправили Панахиду в присутності паніматки Ольги і сина Володимира. Річниця молитовно відзначення в храмі.

Починаючи з березня 2009 р.Б., ще при немочі і житті настоятеля, парафія наполягала, щоб Богослужіння продовжувалися і парафія дальше існувала і ще відроджувалася, та угодили, щоб о. Петро Соміков служив Св. Літургію кожну другу неділю місяця і виконував парафіяльні потреби.

За історичним звичаєм, 11 липня 2010 р.Б. громада відсвяткувала своє Храмове Свято - Різдво св. Іоана Хрестителя. Духовної радості празнику додала тепла, сонячна погода. Відбулася урочиста святкова Божественна Літургія. До храму прибули почесні парафіяни, які вже зазвичай не в змозі долати далекі відстані. Опісля, для прихожан проготовлений святочний обід, сестрицтвом.

По закінченні молитви, проведено парафіяльні збори.

Вінчання

В Катедральному Соборі св. Преображення м. Лондон, обвінчалися настоятелем Собору прот. Євгеном Стасюком:-

17 квітня 2010 року: Молода пара **Дмитро Сидяга і Олена Рега**, уродженці Тернопільської області.

18 квітня 2010 року: Молода пара **Деніс Шорін і Юлія Петроківська**, уродженці м. Київ.

27 квітня 2010 року: Молода пара **Євген Якубів і Ірина Лаба**, уродженці Тернопільської і Івано-Франківської області.

22 травня 2010 року: Молода пара **Михайло Нетребко і Олександра Папушко**, уродженці Черкаської і Тернопільської області.

29 травня 2010 року: Молода пара **Василь Митко і Оксана Роїк**, уродженці Рівенської і Львівської області.

17 липня 2010 року: Молода пара **Сергій Танасійчук і Ярина Фрідріх**, уродженці Снятинського і Рогатинського районів.

31 липня 2010 року: Молода пара **Любомир Гуцуляк і Тетяна Мельничук**, уродженці Івано-Франківської області і м. Житомир.

25 вересня 2010 року: Молода пара **Юрій Хома і Жаня Чурілов**, уродженці Тернопільської області.

14 листопада 2010 року: Молода пара **Тарас Даткун і Анастасія Трупова**, уродженці Тернопільської і Тульської областей.

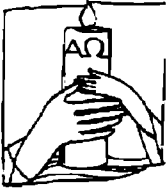
21 листопада 2010 року: Молода пара **Богдан Здеб і Ірина Галашин**, уродженці Тернопільської області.

10 липня 2010 року, в Rotheley Parish Church of St.Mary & St.John, Leicestershire протоієрей Богдан Матвійчук приділив чин Вінчання **Оксані Миколишин і Thomas Anthony Wright** - внучка протоієрея Григорія і пані-матки Анна Лазієнка. Батьки молодої Юрко і Надя Миколишин. Молодий хрещений в православній вірі.

Охрещення

Охрещені в Катедральному Соборі св. Преображення м. Лондон настоятелем прот. Євгеном Стасюком:-

14 березня 2010 року - Іван Дутчак, син Івана і Надії Балячко. Хресні батьки Орст Халус і Зоряна Яхван. Народився Іван 8 лютого 2010 року в м. Лондон.

14 березня 2010 року - в домі охрещена Катерина Петрик, дочка Андрія і Лілії Петрик. Хресні батьки Андрій Іванюк, Іван Загоруйко та Світлана Муца і Марія Бляшина. Народилася Катерина 6 лютого 2010 року в м. Лондон.

21 березня 2010 року - Софія Маркевич, дочка Ігора Маркевича і Лесі Кловак. Хресні батьки Василь Ботюк, Віталій Захарчук та Ірина Попа і Олсана Мединська. Народилася Софія 6 лютого 2010 року в м. Лондон.

10 квітня 2010 року - Кіра Мосур, дочка Андрія Мосур і Богданни Шамчук. Хресні батьки Любомир Гуцуляк і Катерина Шамчук. Народилася Кіра 5 березня 2010 року в м. Лондон.

16 квітня 2010 року - Артем Малега, Михайла Малеги і Катерини Гардецьки. Хресні батьки Олег Огірок і Леся Наш. Народився Артем 11 липня 2009 року в м. Лондон.

18 квітня 2010 року - Максим Зубань, син Володимира Зубаня і Іванни Дутки. Хресні батьки Віталій Ткачснко і Тетяна Савейчук. Народився Максим 8 квітня 2010 року в м. Лондон.

27 квітня 2010 року - Емілія-Евеліна Яковлюк, дочка Романа Яковлюка і Христини Балтрушайтіте. Хресні батьки Ігор Ревлюк і Рената Штлер. Народилася Емілія-Евеліна 22 січня 2010 року в Ealing Hospital, London.

1 травня 2010 року - Єлизавета Липчук, дочка Володимира Липчука і Надії Соколової. Хресні батьки Іван Трішук і Оксана Іванюк. Народилася Єлизавета 7 квітня 2010 року в м. Лондон.

2 травня 2010 року - Інно-Інеса Маруццак, дочка Василя Маруццака і Вільми Шткуте. Хресні батьки Олег Самборський і Аїсте Тішкувіене. Народилася Інна-Інеса 20 листопада 2009 року в м. Лондон.

15 травня 2010 року - Даниїл Дашинич-Лавицький, син Богдана Дашинича і Наталії Лавицької. Хресні батьки Юрій Кушнір і Руслана Гординська. Народився Даниїл 6 грудня 2009 року із Mayday Hospital, Croydon.

29 травня 2010 року - Марко Гусак, син Миколм Гусака і Іванни Вороняк. Хресні батьки Руслан Пустелоник і Мирослава Литвиненко. Народився Марко 7 травня 2010 року в м. Лондон.

6 червня 2010 року - Роман Руфіно, син Нелсона Руфіно і Людмили Титаренко. Хресні батьки Віталій Волошин і Марі Гаврилук. Народився Роман 11 березня 2010 року в St.Peter's Hospital, Chertsey, London.

13 червня 2010 року - Марія-Євеліна Гебаєва, дочка Андрія Свистуна і Надії Гебаєвої. Хресні батьки Олександр Лучко і Оксана Тетер. Народилася Марія 10 листопада 2009 року в Maternity Wing Ealing Hospital, Southall.

27 червня 2010 року - Максим Артемук, син Юрія Артемука і Світлани Павлової. Хресні батьки Віктор Хомяк і Іван Шибістий та Ірина Герич і Валентина Краснова. Народився Максим 22 травня 2010 року в University College Hospital, Camden.

3 липня 2010 року - Ольга-Ванеса Ковза, дочка Роландаса Ковза і Наталії Матики. Хресні батьки Дмитрійс Аладимовляс і Марта Мотика. Народилася Ольга-Ванеса 29 травня 2010 року в м. Лондон.

10 липня 2010 року - Олександр Ремітський- Лінник, син Олександра Лінника і Катерини Ремітської. Хресні батьки Віталій Лупак і Ірина Ілечко. Народився Олесандр 21 травня 2010 року в м. Лондон.

11 липня 2010 року - Максим Бучко, син Олега Бучко і Оксани Білоус. Хресні батьки Федір Тарасюк і Світлана Затолокіна. Народився Максим 3 жовтня 2009 року в Whipps Cross University Hospital, Leytonstone.

17 липня 2010 року – Мартин-Северин Тимошук, син Левка і Мирослави Маренко-Тимошук. Хресні батьки Сергій Шастак і Богданна Тодосіїв.

Народився Мартин-Северин 7 березня 2010 року. Охрещено третього сина члена Консисторії УАПЦ у Великобританії. Левка Тимошука. Охрестили Мартина - Северина настоятель Катедрального Собору прот. Євген Стасюк і Голова Консисторії прот. Богдан Матвійчук.

17 липня 2010 року - Марія-Еріка Кушнір, дочка Юрія Кушніра і Татяни Хашівської. Хресні батьки Роман Гординський і Галина Мацяк. Народилася Марія-Еріка 13 квітня 2010 року в University Hospital, Lewisham.

24 липня 2010 року - Олександра-Аріна Данченко, дочка Олександра Данченка і Марини Шенєп. Хресні батьки Михайло Лисуха і Ніна Суровцева. Народилася Олександра-Аріна 9 жовтня 2009 року в Maternity Wing Ealing Hospital, Southall.

29 липня 2010 року - Антон Лікшо, син Івана Лікшо і Людмили Сицоко. Народився Антон 6 червня 1983 року.

8 серня 2010 року - Павло-Артур Хованець, син Віталія Ховання і Галини Підкови. Хресні батьки Роман Веселий і Оксана Годинюк. Народився Павло-Артур 11 липня 2010 року в Maternity Wing Ealing Hospital, Southall.

15 серпня 2010 року - Анастасія Бучковська, дочка Віктора Бучковського і Татяни Корби. Хресні батьки Володимир Драбинюк і Юлія Светова. Народилася Анастасія 3 серпня 2010 року в м. Лондон.

15 серпня 2010 року - Дарія Малчанова, дочка Ігора Малчанова і Ольги Шевчик. Хресні батьки Дмитро Шевчик і Ірини Руткаускене. Народилася Дарія 8 червня 2010 року в м. Cambridge.

28 серпня 2010 року - Сава Діденко, син Івана Діденко і Ірини Якімчук. Хресні батьки Сергій Ігнатів і Олег Писаренко та Людмила Кравченко і Олсана Каськів. Народився Сава 17 вересня 2010 року в м. Лондон.

28 серпня 2010 року - Даниїл Рибалка, син Дмитра Рибалки і Олександри Сергієнко. Хресні батьки Карен Геворгян і Андрей Сергієнко і Єлена Чернишова і Ольга Дашович. Народився Даниїл 24 травня 2010 року в м. Лондон.

12 вересня 2010 року - Софія-Мірабел Біллсон, дочка Норберта Біллсона і Олени Рубок. Хресні батьки Віктор Біллсон, Антоні Біллсон і Альберт Біллсон та Наталія Шевчук і Ірина Рубан. Народилася Софія 27 травня 2010 року в м. Лондон.

18 вересня 2010 року - Володимир Гірняк, син Ігора Гірняка і Ліліти Варнеле. Хресні батьки Дмитро Кулик і Мар'яна Гірняк. Народився Володимир 4 серпня 2010 року в м. Лондон.

25 вересня 2010 року - Катерина-Марія Габка, дочка Мартіна Габки і Уляни Корошкової. Хресні батьки Артур Кузьміч і Ємілія Балик. Народилася Катерина-Марія 7 лвітня 2010 року в м. Лондон. Охрестив Катерину-Марію митр, прот. Дмитро Недільчак.

2 жовтня 2010 року - Всеволод Федик, син Володимира Федика і Анни Сніжани Єгорової. Хресні батьки Ігор Василюк і Інна Ісмаїлова. Народився Всеволод 10 липня 2010 року в King George's Hospital, Goodmay.

10 жовтня 2010 року - Максим Якубів, син Євгена Якубіва і Ірина Лаби. Хресні батьки Роман Якубів і Наталія Гаврилук. Народився Максим 4 вересня 2010 року в м. Лондон.

16 жовтня 2010 року – Давид (Дейвід) Пастух, син Олега Пастуха і Юлії Куник. Хресні батьки Константин Кулій і Мар'яна Сандик. Народився Давид 29 вересня 2010 року в м. Лондон.

17 жовтня 2010 року - Марія-Біятрис Гначук, дочка Валерія Гначука і Надії Таравської. Хресні батьки Петро Грубий і Ірина Пілюгіна. Народилася Марія-Біятрис 23 вересня 2010 року в м. Лондон.

23 жовтня 2010 року - Максим Фрусенко, син Генадія Фрусенка і Галини Волошиної. Хресні батьки Сергій Дучук і Наталія Курни. Народився Максим 5 серпня 2010 року в General Hospital, Kettering.

7 листопада 2010 року - Іванна-Діяна Драпак, дочка Романа Драпака і Мар'яни Хар. Хресні батьки Володимир Дьомін і Оксана Мельничук. Народилася Іванні-Діяна 2 липня 2010 року в м. Лондон.

13 листопада 2010 року - Михайло Велегура-Томас, син Майкела Томас і Валентини Велегури. Хресні батьки Гільберто Лао і Татяна Майкел Бравн. Народився Михайло Велегура 24 грудня 2009 року в м. Лондон.

21 листопада 2010 року - Михайло-Річард Нетребко, син Михайла Нетребко і Олександри Папушко. Хресні батьки Руслан Фецик і Юрій Качак та Наталія Прокопів і Олена Петрова. Народився Михайло-Річард 3 листопада 2010 року в м. Лондон.

27 листопада 2010 року - Анастасія Даниленко, дочка Станіслава Даниленка і Наталії Шостак. Хресні батьки Іван Штурко і Олександр Єфімов та Надія Тапалова і Інні Панокіна. Народилася Анастасія 24 листопада 2009 року в м. Лондон.

28 листопада 2010 року - Надія Васишин, дочка Богдана Васишина і Олени Густекової. Хресні батьки Юрій Ващишин і Інна Андрусек. Народилася Надія 27 жовтня 2010 року в м. Лондон.

25 вересня 2010 року в храмі Успіння Пресвятої Богородиці м. Манчестер митр. прот. Дмитро Недільчак охрестив сина **Владислава** і дочку **Софійку Ткачук**, діти Данила і Ткачук Ольги. Хресні батьки Владислава Олексій Медвідь і Ольга Йодіс, а Софійки Валнухінас Андреас і Велінене Єлею. Народжені - Владислав і Софійка в Манчестері.

23 жовтня 2010 року в храмі Успіння Пресвятої Богородиці м. Манчестер митр. прот. Дмитро Недільчак охрестив **Лізу**, дочку Олега Вінди і Катерини Парфітт. Хресні батьки Карлтон Пітер і Олена Козак. Народилася Ліза 12 травня 2010 року в. Манчестері.

14 серпня 2010 року в храмі Успіння Пресвятої Богородиці м. Манчестер протоієрей Богдан Матвійчук охрестив **Антон Химеру**. Народився Антон 13 червня 2010 року в Royal Bolton Hospital. Хресні батьки Ігор Панас і Соня Яроцька.

20 листопада 2010 року в храмі УГКЦ "Почаївської Божої Матері" м. Едінбург протоієрей Богдан Матвійчук охрестив **Романа-Вільяма**, брат Оксани, син Андрія і Марії Євець, та внук Романа і Марії Морозюків і баби Люби, яка приїхала на хрестини з України. Хресні батьки Стефан Морозюк і Jessica Brown. Співав церковний хор парафії св. Володимира м. Олдгам. Народився Роман-William 8 жовтня 2010 року в Шотляндії.

На святкуванні своїми талантами виступили грою на бандурі Олександр Петлюра, бандурист Канадійської Капели Бандуристів (тут на студії), а оперний співак Петро Вихрій проспівав дві арії.

11 грудня 2010 року в катедральному соборі св. Преображення м. Лондон Голова Консисторії протоієрей Богдан Матвійчук охрестив у Православній вірі - миропомазенням **Niels Erik Nielsen**, народжений 8 січня 1 980 року, в м. Horsens, Данія.

18 грудня 2010 року в храмі Успіння Пресвятої Богородиці м. Манчестер митр. прот. Дмитро Недільчак охрестив **Максима-Тадея**, син Петра й Анни Грубий. Хресні батьки Гначук Валерій і Дружинець Юля. Народився Максим-Тадей 20 листопада 2010 року в м. Манчестері.

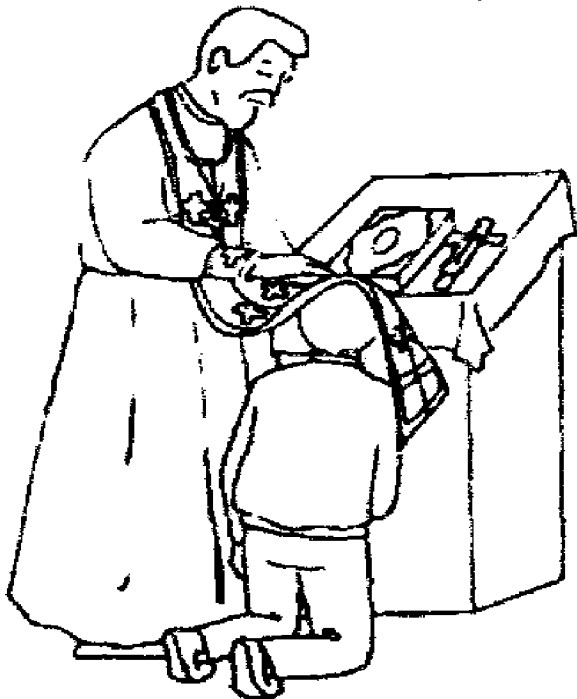
ПОКАЯННЯ

Для того, щоб гідно причаститися, і щоб причастя Святих Тайн зміцнювало наше духовне життя, необхідно, щоб у нас було щире бажання не грішити та відраза до тих гріхів, які ми вже вчинили.

Як же покаятися в наших гріхах? Для цього встановлене Таїнство Покаяння, або сповідь. Готуючись до цього Таїнства, ми повинні постаратися згадати все, чим ми грішили проти Бога, проти ближніх та проти самих себе. Необхідно також попросити прощення у всіх, кого ми ображали.

У молитовниках є особливі молитви для тих, хто сповідується, вони називаються Канон Покаянний. Той, хто кається, мусить усвідомлювати, що священник є лише свідком нашої сповіді, а відкриваємо ми свої гріхи Самому Богові й разом зі священником просимо у Нього прощення їх. Розповівши священникові все, що ми робили,

говорили або думали поганого, та вислухавши його настанову, сповідник стає на коліна, а священник кладе йому на голову спітрахиль і читає розрешительну молитву, у якій іменем і владою Господа Ісуса Христа прощає йому всі гріхи. Благодаттю Св. Духа всі ці гріхи змиваються з душі, робляться наче такими, мовби їх і не було. Всі православні християни повинні приступати до Таїнства Покаяння перед Причастям, а також, коли совість викриває нас у будь-яких гріхах. Діти,

тільки-но починають усвідомлювати свої погані вчинки (з 7 років), повинні також обов'язково сповідуватися перед Причастям.

✠ **Посмертні Згадки**

Бл. пам. Віра Смерека 1923 - 2010

7 травня відійшла у вічність у Брадфорді. Народжена 19 січня 1923 р. в с. Андріївка Кролевецького р-ну Сумської обл. в родині священика УАПЦ. Покійна залишила горем прибитих племінницю Яну та її дочку Оленку, родину в Україні. У передвоєнному 1940 р. стала студенткою української філології Львівського університету, однак вже 1942 р. була вивезена на примусові роботи до Німеччини.

Тут 1943 р. познайомилася з майбутнім чоловіком Іваном. 1944 р. Вірі удалось втекти з концентраційного табору та переховатись у горах у невеличкому селі, а відтак у містечку, до кінця війни. 1947 р. емігрувала до Великої Британії, де місто Брадфорд стало її наступною домівкою. Тут вона прожила добрих шість десятиків літ. Працювала спершу на фабриці, а згодом, як медсестра в лікарні. 1999р. Віру було прийнято в члени Національної спілки письменників України. Була також членом Товариства українських літераторів у Великій Британії. Друкувалася в багатьох газетах та журналах в еміграції, а відтак у багатьох виданнях незалежної України. З під її пера вийшли, між іншими, такі видання: "Христос воскрес!" (1970), "В німецькій неволі" (1998), "Вічний вогонь" (2000). "Син Каяфи" (2002, переклад з англійської), "Проміння", поезії (2008), "The Girl from Ukraine" (2008). Віра була активною у суспільно-громадському житті, разом із чоловіком була одним з організаторів СУБ у Брадфорді, засновницею української школи при парафії Св.Покрови Пресвятої Богородиці, активна в Об'єднанні Українців у Великій Британії, та Голова Товариства українських жінок ім. О. Теліги. Під час акції "Незгасима свічка" в 2008 році подала свої свідчення про події Голодомору в Україні перед міською ратушею в Брадфорді. Чин похорону відправили оо. протопресвітер М. Хуторний та протоієрей Б. Матвійчук в церкві Св. Покрови Пресв. Богородиці. До них долучились православний священник О. Ільків з України, оо. М. Якуб'як та М. Онацько від УГКЦ. Останні моління були довершені на кладовищі Nabwood, де прощали Покійну М. Олеськів від СУБ та С. Касіян від ОУуВБ. Поминальна тризна відбулася в домі ОУуВБ. де М. Олеськів подав життєвий шлях. Від ОУуВБ промовив С. Євич. Виступила зі зворушливою піснею на слова Покійної племінниця Яна. Була переведена збірка на нев'янучий вінок, яка принесла £180. Із цієї суми £60 було призначено на медсестер Макмілан, £50 на "Українське Слово", £50 на "Відомості УАПЦ" та £20 на прес-фонд "Української Думки". 12 травня брадфордська газета Telegraph and Argus опублікувала обширну статтю про Покійну.

ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ !

Бл. пам. Надія Ластовецька 1917-2010

23го червня 2010 р. відійшла у вічність бл. пам. Надія Ластовецька. Народилась Надія Мусіївна Семенко, 16 квітня 1917 р. в місті Кам'янске (тепер Дніпродзержинськ). Залишила горем прибитих дочок Анну, Віру і Любу, а також з'ятів Браян, Стюарт і Боб, внуків Павла, Джена і Катерину.

Життя бл. пам. Надії було нелегким. Батьки, Килина і Мусій Семенко, виїхали з Чернігівщини до Центральної України, з 13-ма дітьми, тільки чотири залились в живих. Скінчила школу в 16 років, вступила на працю до друкарні в Дніпродзержинську, як коректор. З Божою поміччю вона пережила Голодомор 1932-33 рр., пережила 3 роки заслання на далекому сході - Сахалін, Владивосток (Зелений Клин). Під час Другої Світової війни була вивезена на примусові роботи до Німеччини. Там в Гревснї зустрілася зі своїм майбутнім чоловіком Михайлом і одружилися. Після закінчення війни, в 1948 р. разом з чоловіком і донею Анною прибула до Бристолю, Англія. Віра народилася в 1949 р. а в 1954 р., переїхали в Глоссоп. Дарбишір, де народилася дочка Люба. Після смерті чоловіка в 1971 р., по недовгому часі, разом з доньками переїхала до Аштону, де включилася до громадського життя Української громади. Бл. пам. Надія була довголітньою членкою ОУЖ і СУБ. Деякий час була вихователькою дитячого садочку при школі Українознавства в Аштоні; була щирою жертводавцею на церковні, громадські і національні цілі, а також була довголітньою передплатницею "Шляху Перемоги" і "Української Думки".

Своїх дочок виховувана в українському дусі, прищепила їм любов до України, українських традицій. Всі її дочки відвідували школу Українознавства в Аштоні. були членами СУМ, брали участь при таборах в Чіддінгфолді і Тарасівні. Дочка Анна брала участь в танцювальному ансамблі "Орлик", в Манчестері. Бл. пам. Надія також мала змогу відвідати Україну ще в часи, коли Україна перебувала в складі СРСР (1974). Надія ніколи не втрачала контакту з людьми, з якими вона заприятнилася ще в давні воєнні і повоєнні часи. Незважаючи на різні життєві пережиття, Надія залишалася сильною, життєрадісною і цілеспрямованою в усіх своїх починаннях. Ці всі риси свого характеру вона прищепила своїм дочкам. Навіть будучи вже тяжко хворою, Надія не втрачала почуття гумору і надії на покращення самопочуття. І всі ми, її діти, внуки, будемо пам'ятати її, цінувати все те найкраще, що наша мама і бабуся прищепила нам, і дуже вдячні нашій Мамі і Бабусі за її любов, ласку і турботу про нас впродовж всього її довготривалого життя. Спи спокійно, наша дорога мама і незабутня "Козачка".

ВІЧНА ТОБІ ПАМ'ЯТЬ! **Родина Покійної**

Надія Ластовецька
1961

*О! рідний краю моя Україно
Коли ж zobачу я тебе,
Кожну хвилину я мрію за тебе
І давить жаль серце моє.*

*Степи широкі, ріки глибокі,
Пташки веселії такі,
Згадаю дитинство, юнацькі роки
І тяжко стає на душі.*

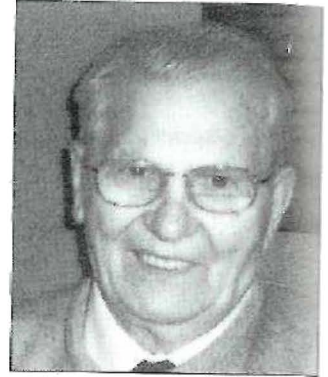
*Осталась матуся старенька
Батько лежить уже в землі,
Спитає в листі сестра рідненька
"Як живеться тобі на чужині" ?*

*Україно, моя Україно
Чи прийде, ще та я пора
Щоб пройтися твоїми степами
І напиться води із Дніпра.*

Бл. ПАМ. ПИЛИП ГРИЩУК - Filip Hryschtschuk 1922-2010

Filip Hryschtschuk was born on 25th November 1922 in the village of Kniahynin near Dubno in the Rivne district of the Ukraine. His parents Anton and Maria had 7 children. Filip, his brothers Ivan, Stefan, Hryhor, Vasyi, Joachim and sister Ulyana lived very happily during their younger years in this big, religious and patriotic family until the start of the 2nd World War in 1939.

He attended the Ukrainian Cadet Academy and achieved the rank of lieutenant. The German invaders took over the 'brigade of cadets' into their command. Filip resigned from the German command and returned home to Kniahynin.

In 1943 he was taken for work in Germany. At the railway station in the town of Farel, farmer 'Gunter Prass' took Filip together with his transported friends from the village, Zachary Cwyk and Andre Pawyuk to work on his farm. After many years Filip did meet up again with Zachary in England. They had a very close friendship for many years until Zachary passed away in 2008.

After the end of the war Filip ended up in Austria where he courted a very lovely young woman called Maria Skibinska. They came to England at the end of 1947 and married in 1948 settling in Oldham. They worked hard in various factories in the local vicinity.

1952 their only daughter Anna was born and they continued to work hard in order to provide all the very best they could for her. In 1968 their 1st granddaughter Maria was born and as he was a very big man with huge hands, this tiny baby fitted snugly into the palm of his hand and he called her 'his little glove'. In 1970 when their 2nd granddaughter Helen was born he called them 'his children'. Filip persisted in his endeavours, this time to provide 'his children' with the very best of everything as they were loved so very, very much.

On 15th May 1987, his beloved wife Mana passed away and was buried on 20th May 1987. His daughter Anna married David Jones on 23rd May 1987 and Filip welcomed his new son-in-law into the family along with Julie and David (David's Children). Filip retired later that year on 25th November 1987 and purchased a home in Shaw to be nearer Anna, David and 'his children' where he continued to live until he passed away. He was loved and well respected by all the neighbours in Chelsea Close.

Filip's passion was singing!

He loved to sing and when he retired he joined the Manchester choir "Homin". This was a happy time of his life as he travelled extensively around Europe with the choir doing what he loved, singing bass. He sang at the Royal Albert Hall, in the Vatican for Pope John Paul II, in Kiev and various towns in Ukraine.

Filip was really proud to sing at the weddings of his granddaughters. Maria married Stephen in 1994 and Helen married Tony in 2010.

In 1991, Filip was reunited with his family in Ukraine, he hadn't seen them for over 50 years. They were still living in the same village of Kniahynin. He spent many an evening singing with his brothers. He visited them every year until his failing health stopped him from going in 2008.

His great-grandchildren were a delight in his life. Hannah was born in 1997 and Michael in 2001. They dearly love their 'Dush'.

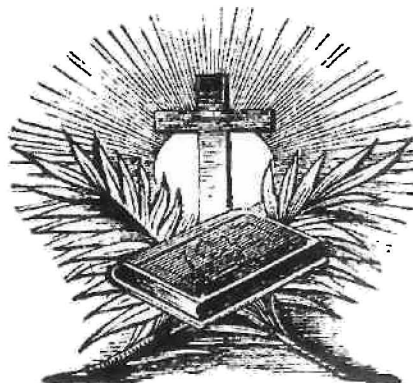
In 2001, Filip met Josie and they shared many good times and lovely holidays together travelling to Ukraine, America, Malta, Cyprus, Spain and all around the UK.

In January 2009 yet another illness, prostate cancer was added to his list of health problems and he began to slowly deteriorate. He lost his fight for life on 20th May, 2010.

Filip's family and all who knew him will have their own individual memories of him, but all are aware that Filip Hryshchuk was a very good, kind and extraordinary Gentleman!

REST IN PEACE! ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ !

Anna Jones, daughter

✠ Відійшли у Вічність**2010**

- 12 березня 2010 року в старечому домі на 85 році життя упокоївся в Бозі **бл. пам. Данило ЄЙНА**, народжений 23 липня 1924 року в селі Свистільники Рогатинського району Івано-Франківська област. Залишив покійний сина Андрія, дочку Надю, невістку, трьох онуків і родину в Україні. Чин похорону 18 березня 2010 року в храмі св. Покрови м. Брандфорд відслужив настоятель протопресвітер Михайло Хуторний в співслужінні з протоієреєм Богданом Матвійчуком. Похорон відспівав церковний хор під диригуванням Зенка Коцюби. Останнє моління проведено при каплиці Скулмор, Брандфорд.
- 24 березня 2010 року упокоївся в Бозі **св. і бл. пам. Лукиан-Микола ПОПОВИЧ-НАЗАРУК**, народжений 13 березня 1930 року в с. Кривотулах Тисменецького р-ну Івано-Франківської області. Довголітний голова Пласту і членом Пластової Старшини, громадський і церковний діяч, соборник, поет і прикладний муж, батько і дідусь. Похорон відслужено отцями УГКЦерки в храмі св. Архистратига Михаїла м. Дарбі в присутності Голови Консисторії і Капеляна Пласту від УАПЦ протоієрея Богдана Матвійчука і митр. прот. Дмитра Недільчака, які стояли молитовно при домовині покійного. Похоронено покійного на Nottingham Road Cemetery, Derby.
- 12 квітня 2010 року на 84 році життя упокоїлася в Бозі **бл. пам. Анна ДУЛЯ**, народжена 1 квітня 1925 року в Україні. Залишила дочок Марію і Ірку, зятя Веппу, онуків Toby & Janey. Марія з родиною проживають у Швейцарії. Напередодні похорону відслужено Парастас. Чин похорону 23 квітня 2010 року в храмі св. рів. ап. князя Володимира м. Олпгам відслужив настоятель протоієрей Богдана Матвійчук. Похоронено покійну з чоловіком Миколою на кладовищі Greenacres, Oldham.
- 7 травня 2010 року в дома на 87 році життя упокоїлася в Бозі письменниця **бл. пам. Віра СМЕРЕКА**, народжена 19 січня 1923 в селі Андріївка, Кролевецького р-ну Сумської обл., в родині священника УАПЦ. Залишила в смутку племінницю Яну та її дочку Оленку, родину в Україні. Активна в ОУУВБ, голова Товариства Українських Жінок ім. Олени Теліги,

основноположниця СУБ в Брадфорді, видавець книжок і авторка багатьох наукових, духовних і громадських статей. Некролог покійної друковано в місцевій Брадфорській газеті "Telegraph & Argus".

Чин похорону 17 травня 2010 року в храмі св.Покрови м. Брадфорд відслужили настоятель протопресвітер Михайло Хуторний і Голова Консисторії протоієрей Богдан Матвійчук, який проповідував про патріотичне і духовне життя покійної. Присутній на похороні православний священик з України о. Олег Ільків і оо. УГКЦ М. Якуб'як і М.Онацько. Похоронено покійну Віру Смереку з чоловіком Іваном на кладовищі Nabwood, Bradford.

- 20 травня 2010 року на 88 році життя, упокоївся в Бозі **бл. пам. Пилип ГРИЦУК**, народжений 25 листопада 1922 року в селі Княгинін, біля Дубно Рівенська област. Залишив в смутку дочку Анну з родиною. Вечером 2 червня 2010 року відправлено Парастас. Четвер 3 червня 2010 року чин похорону відслужили оо.УГКЦ Ярослав Рій і УАПЦ Богдан Матвійчук. Похоронено покійного на кладовищі Crompton Cemetery, Shaw, Oldham.

- 27 травня 2010 року в на 86 році життя упокоївся в Бозі **бл. пам. Петро МАТШЕН**, народжений 11 квітня 1924 року в Україні. Чин похорону 4 червня 2010 року в Сербському Православному храмі Святої Тройці (бо український під ремонтом) відслужили настоятель храму св. Покрови протопресвітер Михайло Хуторний і протоієрей Богдан Матвійчук. Похоронено покійного на кладовищі North Bierley Cemetery, Bradford.

- 27 травня 2010 року на 84 році упокоївся в Бозі **бл. пам. Степан ЄМЕЦЬ**, народжений 4 січня 1926 року в с. Звенигороді Буцацьського району. Чин похорону відслужив в Соборі УАПЦ св. Преображення м. Лондон настоятель прот. Євген Стасюк і Іреней Крайчий УГКЦ. Похоронено покійного на Gunnersbury Cemetery, London.

- 23 червня 2010 року на 93 році життя упокоїлася в Бозі **бл. пам. Надія ЛАСТОВЕЦЬКА**, (уроджена Семенко) народжена 16 квітня 1917 року в м. Кам'янському (нині Дніпродзержинськ). Залишила в смутку дочок Анну, Віру і Любу з родинами. Напередодні похорону відправлено Парастас. 1 липня 2010 року в церкві Св.Петра, Аштон, чин похорону відправив протоієрей Богдан Матвійчук. Похоронено покійну на кладовищі Hurst Cemetery, Ashton-under Lyne.

29 липня 2010 року на 70 році
пам. Василь ТКАЧУК,
селі Полонива, Львівський
Чин похорону 6 серпня 2010 року
на кладовищі Blackley Cemetery, Middleton.

життя, упокоївся в Бозі **бл.**
народжений 15 лютого 1940 в
район, Кам'яно-Бузький район.
о.УГКЦ Ярослав Рій в
співслужінні з протоієреєм Богданом Матвійчуком.

- 12 серпня 2010 року на 88 році життя упокоїлася в Бозі **бл. нам. Марія ШМЕЛЬСЬКА**, народжена 22 липня 1922 року в селі Раславка, Кременецький район, Тернопільська область. Чин похорону 25 серпня 2010 року в храмі св.Покрови м. Брадфорд відслужив настоятель протопресвітер Михайло Хуторний. Похоронено покійну на кладовищі North Bierley Cemetery, Bradford.
- 16 серпня 2010 року, рано, на 85 році життя упокоїлася в Бозі **бл. пам. Катерина БУРЯК**, народжена 28 листопада 1925 року в селі Чаплинка, Херсонська область. Залишила в смутку сина Михайла і дочку Анастасію з родинами, і родину в Україні. Дружина славного балетмайстера і танцювального хореографа Остапа. Чин похорону 23 серпня 2010 року в храмі св. Покрови м. Брадфорд, відслужив настоятель протопресвітер Михайло Хуторний в співслужінні з прот. Богданом Матвійчуком. Похоронено покійну на кладовищі North Bierley Cemetery, Bradford.
- 20 серпня 2010 року на 87 році життя, в дома, упокоїлася в Бозі **бл. пам. Ганна МАРУЩАК**, народжена 18 жовтня 1923 року на Волині в Україні. Чин похорону 2 вересня 2010 року відслужив отець Петро Соміков. Похоронено покійну на кладовищі Lawnswood Cemetery, Leeds.
- 25 серпня 2010 року на 88 році життя, в шпиталі Fairfield Hospital, Bury упокоївся в Бозі **бл. пам. Петро ДОЛІНСЬКИЙ**, батько Катерини і Бріджет. 8 жовтня 2010 року чин похорону в храмі св. Покрови м. Рочдейль і в каплиці при Bury Road, Rochdale відлужив настоятель прот. Богдан Матвійчук.
- 14 вересня 2010 року на 48 році життя, упокоїлася в Бозі **бл. пам. Анна САВКА - ЛОСЬ**, народжена 22 квітня 1962 року у м. Рочдейль. Членка СУМ, співачка хору "Трембіта" і понад 20 років танцювала в ансамблі "Орлик". Напередодні похорону отець УГКЦ Ярослав Рій в співслужінні з протоієреєм УАПЦ Богданом Матвійчуком, відслужили Парастас, а 24 серпня 2010 року чин похорону. Похоронено покійну біля батька Михайла, на кладовищі Bury Road, Rochdale.

• 3 жовтня 2010 року на 86 році життя, упокоївся в Бозі **бл. пам. Григорій (George) ШЕМЕТ**, народжений 6 грудня 1923 в Краснодарі. Вечером у каплиці в Мідделтоні відслужено Парастас. Чин похорону 13 жовтня 2010 року відслужили оо. протоієрей Богдан Матвійчук і митр. прот. Дмитро Недільчак в каплиці при Bury Road, Rochdale.

• 8 жовтня 2010 року на 86 році життя упокоїлася в Бозі **бл. пам. Вероніка РОМАН**, народжена 20 квітня 1924 в селі Люботін. Залишила в смутку дочки Анджеліну і Джулі і велику родину. Членкиня ОБВУ, СУБ, ОУЖ, СУМ і довголітня голова ОУЖ в м. Стокпорті. Напередодні похорону відслужено Парастас, а чин похорону 18 жовтня року в храмі Успіння Пресвятої Богородиці м. Манчестер відслужив Голова Консисторії прот. Богдан Матвійчук у співслужінні із митр. прот. Дмитром Недільчаком. Велику патріотку України і медсестру при Дивізії "Галичина", похоронено з чоловіком Іваном на кладовищі Stockport Borough Cemetery.

• 24 жовтня 2010 року на 89 році життя в St. James's Hospital упокоївся в Бозі **бл. пам. Василь МАРУЩАК**, народжений 14 січня 1921 року в Україні. Чин похорону 5 листопада 2010 року відслужив о. Петро Соміков. Похоронено покійного на кладовищі Lawnswood Cemetery, Leeds.

• 5 листопада 2010 року на 87 році життя упокоїлася в Бозі **бл. пам. Анна КАТІГРОБ**. В церкві Св. Петра, Аштон, чин похорону відправив протоієрей Богдан Матвійчук. Похоронено покійну з чоловіком Михайлом на кладовищі Hurst Cemetery, Ashton-under Lyne.

• 24 листопада 2010 року на 67 році життя упокоїлася в Бозі **бл. пам. Топія SMITH**, (дівоче Бала) народжена 24 квітня 1943 року в Німеччині. Чин похорону 2 грудня 2010 року в храмі св. Покрови м. Брадфорд очолив настоятель протопресвітер Михайло Хуторний в співслужінні із протоієреєм Богданом Матвійчуком, який проповідував. Похоронено покійну на кладовищі Nabwood, Bradford.

ВІЧНА ЇМ ПАМ'ЯТЬ !

Збірки, пожертви, дотації**ПИСАНКА 2010 : £941.00**

- Лондон £515 **ч.1 - Збірщик Михайло Зябкін**
 - По £135:** Володимир Музичка
 - По £50:** о.Євген і пані матка Надія Стасюк,
Михайло Пукало
 - По £40:** Левко Тимошук, Микола Деревінський
 - По £30:** Сім'я Біланюків
 - По £35:** Андрій Іванюк
 - По £20:** Галина Довгоп'ят, Юрій Бендер,
Микола Деревінський, Надія Чорнорай
 - По £10:** Надія Чорнорай, Галина Верига,
Марія Матеренчук, Галіна Іванюк, Невідомий
 - По £5:** Сім'я Данилюк

- Рочдейль £50 **ч.2 - Збірщик Іван Мошкун**
 - По £20:** протоієрей Богдан Матвійчук
 - По £10:** Олена Метюк, протоієрей Михайло Дяченко,
Іван Шпак

- Олдгам £95 **ч.3 - Збірщик Ліда Прайс**
 - По £20:** протоієрей Богдан Матвійчук
 - По £10:** Дмитро В'яжевич, Ліда і Дейвід Прайс,
пан Климович і дочка (£20), Галина Сай,
Ольга Корольчук, Марія і Микола Сай
 - По £5:** Андрій Корольчук

- Манчестер £100 **ч.4 - Збірщик Оля Мокляк**
 - По £70:** Парафіяльна Рада
 - По £10:** Євген Максимук, Володимир Криї
 - По £5:** Клара Богуслав, Оля Мокляк

- Підс £42 **ч.6 - Збірщик ієрей Петро Соміков**
 - По £20:** А.Ю. Ревкнів
 - По £5:** ієрей Петро Соміков, Володимир Лепеха,
Александр Гогол **По £3:** паніматка Марія Соміков,
Микола Мальна **По £1:** К. Шипків

• **Ноттінггам £94 ч.7- Збірщик ієрей Петро Соміков**

По £40: Григорій Пось

По £10: М. Деревінський

По £5: ієрей Петро Соміков, паніматка Марія Соміков,
Марія Огейґен, Валентина Щевченко, А.Пучінець,
Ярема Кучинський, Ігор Луцюк

По £2: Ксенія, Лара Кафкулас

• **Dunstable £45** пан В. Шурик

ПОЖЕРТВИ НА УАПЦеркву у Великобританії

На поминках бл. пам. Надія Ластовецька - Ашто	£100
На поминках бл. пам. Михайла Катеринюка - СУБ Рочдейль	£75
На поминках бл. пам. Віри Смереки - ОУуВБ Брадфорд (на прес-фонд "Відомості")	£50
На поминках бл. пам. Степана Ємець - Лондон	£50
РАЗОМ	£275

ЧЛЕНСЬКІ ВНЕСКИ

Парафія св. Покрови м.Брадфорд	£ 171
РАЗОМ	£171

РІЗНІ

Завершене і кінцеве сальдо парафії УАПЦ в. м. Ковентрі	£2,500
З заповіту - спадщини бл. пам. Віри Загаєвич м. Бері	£1,000
пан В. Шурик, Dunstable (2011)	£45
пан В. Шурик, Dunstable (2010)	£5
пан В. Шурик, Dunstable (Коляда 2011)	£5
РАЗОМ	£3,555

КАТЕДРАЛЬНИИ СОБОР УАПЦ, м. Лондон

Проводиться збірка коштів на реконструкцію хорів Собору

Кошторис

Пожертвувано

£20,000

£6,500

Складаймо пожертви на реконструкцію.

Щира подяка всім жертводавцям!

Привітання Консисторії

*З Різдвом Христовим, Новим Роком і Святом Йорданом,
Сердечно вітаємо*

*Його Блаженство, Блаженнішого Владика Митрополита Константина,
Високопреосвященного Владика Архиепископа Іоанна,
Консисторію УАПЦ у Великобританії і родини їхні, отців настоятелів,
паніматки, дяків, паламарів, Голів і парафіяльні ради, братство, сестрицтво,
вірних УАПЦеркви, український народ у Діяспорі і на Батьківщині,
і бажаємо всім світлих і веселих Свят і Щасливого Нового Року!*

- Вітаємо Його Екселенцію Повноважного і Надзвичайного Посла Володимира Хандогію з врученням йому Вірчих грамот Королевою Єлисаветою II.
- Вітаємо протоієрея Віталія Дерев'янка, настоятеля Ставропігійного храму Архистратига Михаїла, м. Генк, Бельгія із 10-ліття священства.
- Вітаємо нового директора Українського Католицького Інституту у Великій Британії - Філія Українського Католицького Університету Андрія Гундера.
- Вітаємо попереднього директора, Марту Єнкалу, після 6 років каденції і признаємо її велику плідну працю підчас її каденції і бажаємо дальших успіхів.
- Вітаємо довголітнього настоятеля емерита парафії Святої Покрови, м. Рочдейль отця прот. Михайла Дяченка і паніматку Марію з відзначенням бриліантного (60 років) весілля.
- Вітаємо протоієрея Євгена Стасюка, настоятеля Катедрального Собору і паніматку Надію з народженням першої внучки.

Бажаємо Всім Радісних Різдвяних Свят і Щасливого Нового Року!

Інtronізація Шостого Митрополита Української Православної Церкви в Канаді, Його Високопреосвященства Митрополита Юрія

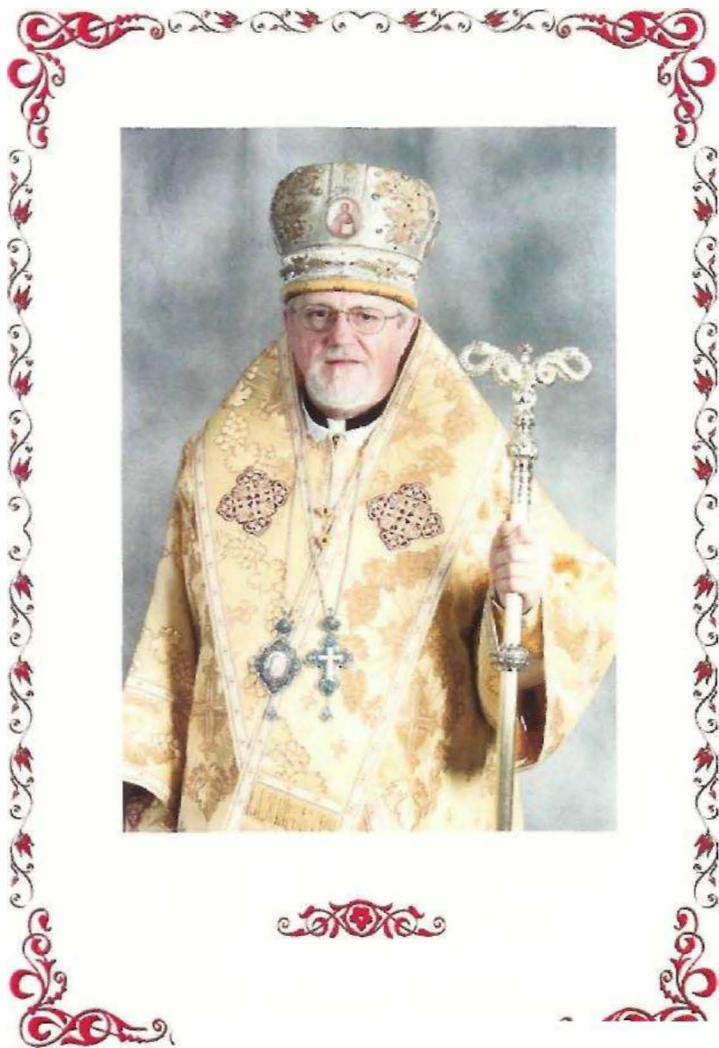

У суботу, 20 листопада 2010 р.Б., в Катедрі Пресвятої Тройці у Вінніпезі була відслужена духовно зворушуюча Вечірня. Ця служба знаменувала початок Інtronізації Шостого Митрополита Української Православної Церкви в Канаді, Його Високопреосвященства Митрополита Юрія, Архiepіскопа Вінніпегу і Середньої Єпархії, Митрополита Канади, Первоієрарха Української Православної Церкви в Канаді. Наприкінці служби єпископ Андрій, обраний Єпископ Саскатуну і Вікарій Середньої Єпархії, освятив літургійне облачення і предмети, які митрополит буде використовувати на новому становищі.

В неділю, 21 листопада 2010 р.Б. в Катедрі Пресвятої Тройці у Вінніпезі Його Високопреосвященство, Митрополит Юрій з гостями-ієрархами та духовенством, відслужили величаву Архiepірейську Божественну Літургію. Наприкінці богослуження Високопреосвященніший Митрополит Сотіріос, Екзарх Вселенського Патріярха, прочитав Деклярацію Інtronізації від імені Його Святості Всевятішого Патріярха Варфоломея I і Святого й Священного Синоду. У відповідь на це Митрополита Юрія зустрів розкотисто-громовий і радісний відгук від духовенства і мирян тричі "Аксіос! - Він гідний!".

Святкування на честь Його Високопреосвященства продовжилось урочистим Обідом-Бенкетом, під час якого гості-ієрархи, достойники - цивільні особи і члени родини сім'ї висловили свої вітання. Для духовенства та вірних, які прибули з усіх кінців Канади бути на цих урочистостях - це був новий дух надії, радості і любові, що наповнював їхні серця. Нехай наш Небесний Отець, благословить Його Високопреосвященство, Високопреосвященнішого Митрополита Юрія кріпким здоров'ям і мудрістю, оскільки Він тепер одягнув Митрополичий омофор, щоб Він міг вести до Царства Небесного вірних Української Православної Церкви Канади, доручених його опіці і піклуванню.

"Іс пола еті деспота" АКЦИОС! АКЦИОС! АКЦИОС!

**Вітаємо Преосвященого Архієпископа Антонія УПЦ США
із 25-ліття архиєрейського служіння**

Святкування відбудеться 22 січня 2011 року
Святою Літургією при Катедрі св.Андрія Первозванного
Silver Spring,
MD 20905

Іс пола еті Деспота Владико !

Тиха ніч

Свя - та ніч, ти - ха ніч.
Я - сність б'є від зірниць.
Ди - ти - но - чка Пре - свя - та
та - ка я - сна, мов зо - ря,
Спо - чи - ва - - - є в ти - хім сні.

Свята ніч, тиха ніч.
Ясність б'є від зірниць.
Дитиночка Пресвята
Така ясна, мов зоря
Споживає в тихім сні.

Свята ніч, тиха ніч.
Гей, утри сльози з віч,
Бо Син Божий йде до нас,
Цілий світ любов'ю спас,
Вітає нас, Святе Дитя.

Свята ніч настає,
Ясний блиск з неба б'є.
В людським тілі Божий Син
Прийшов нині у Віфлеєм,
Щоб спасти цілий світ.

